

ΕΘΝΟΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Αρ. φύλλου 134 Τμήν 15 σεντ Οκτώβρης 1983

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΛΙΒΑΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ
- ΝΟΤΙΟΚΟΡΕΑΤΙΚΟ ΜΠΟ-ΓΓΚ
- ΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗ — ΠΑΚΙΣΤΑΝ — ΒΕΛΓΙΟ
- ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
- ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ
- ΔΙΑΜΑΧΗ Δ.Ε.Ο.Κ. — Π.Ε.Ο και άλλα ΕΡΓΑΤΙΚΑ
- ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ

ΚΥΠΡΟΣ — ΛΙΒΑΝΟΣ Η Κυβέρνηση συμμαχει με τους Ιμπεριαλιστες

Τα γεγονότα του Λιβάνου και η επέμβαση των ιμπεριαλιστών της Δύσης και των σιωνιστών του Ισραήλ, έφεραν ξανά στο φως και κατα τον πιο οφθαλμοφανή τρόπο όχι απλώς την αδυναμία της δεξιάς κυπριακής κυβέρνησης να υπερασπιστεί τα «κυριαρχικά δικαιώματα της δημοκρατίας» και τα συμφέροντα του λαού της Κύπρου, αλλά κυρίως έδειξαν τους προσανατολισμούς της κυβέρνησης στον διεθνή πολιτικό στίβο και ποιων τα συμφέροντα τελικά εξυπηρετεί. Χωρίς καμία επιφύλαξη καταγγέλλουμε την κυπριακή κυβέρνηση για εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Εδώ και αρκετές μέρες το κυπριακό έδαφος χρησιμοποιείται σαν διαμετακομιστικός σταθμός και πολεμικό ορμητήριο από τη λεγόμενη «πολυεθνική ειρηνευτική δύναμη» εναντίον του γειτονι-

κου λιβανικού λαού που αγωνίζεται για την ανεξαρτησία κυριαρχία και κοινωνική δικαιοσύνη. Το πολιτικό αεροδρόμιο της Λάρνακας χρησιμοποιείται σχεδόν καθημερινά από ελικόπτερα και στρατιωτικά αεροπλάνα των ιμπεριαλιστών και το λιμάνι φιλοξενεί γαλλικό αεροπλανοφόρο και άλλα πολεμικά σκάφη που χρησιμοποιούν για ανεφοδιασμό των δυνάμεών της στο Λίβανο όπου πλήττουν τις προοδευτικές δυνάμεις της χώρας. Επίσης οι Βρετανικές βάσεις στην Κύπρο επαναλαμβάνοντας το ρόλο που έπαιξαν κατά την Τούρκικη εισβολή παρέχουν κάθε βοήθεια στους νατοϊκούς συμμάχους τους για επιβολή των σχεδίων τους.

Παράλληλα όμως με το έγκλημα εναντίον του Λιβάνου, η κυπριακή κυβέρνηση εγκληματεί και εναντίον του ίδιου του κυπριακού λαού.

Εκτός από το γεγονός ότι αυτές τις ενέργειες πιθανό να μετατραπεί η Κύπρος σε στόχο αντιποίνων, προδιαγράφεται έτσι και ο ρόλος που θα διαδραματίσει η Κύπρος σε μια μελλοντική γενικότερη σύρραξη — θα είναι η θελημένα ή όχι ένας σίγουρος σύμμαχος του ιμπεριαλισμού — κάτω από μια αστική διακυβέρνηση όπως τη σημερινή.

Η στάση αυτή της κυβέρνησης, λαού, είναι προκλητική για το λαό μας. Η αρχική προσπάθεια της να διαψεύσει και να δικαιολογήσει την αληθινή πραγματικότητα με υπεκφυγές δεν έπεισε κανένα, όταν χώρες όπως την Ελλάδα και Τουρκία που είναι μέλη του ΝΑΤΟ αρνήθηκαν κάθε διευκόλυνση προς την «ειρηνευτική» πολυεθνική δύναμη. Έτσι τώρα αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι όλη αυτή γίνεται με τη

Πρωτοβουλία Γκουεγιάρ — Αδοξο τέλος

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟ

Η απόρριψη της «πρωτοβουλίας» Γκουεγιάρ από το καθεστώς Ντενκτάς έδωσε ένα αδοξο τέλος σ' αυτή την περιβόητη πρωτοβουλία που στοίχισε στο Ρολάνδη ένα ολόκληρο υπουργείο εξωτερικών και κόντεψε να τινάξει στον αέρα την κοινοπραξία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ.

Πίσω από τον ενταφιασμό της πρωτοβουλίας, που εγκαίρως υποδείξαμε πως θα κατέληγε σε αδιέξοδο, δεν βρίσκονται οποιοδήποτε κακοί χειρισμοί όπως θέλει να το παρουσιάζει ο Ρολάνδης, το ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ αλλά μια σκληρή αλήθεια: Οι αστοί της Κύπρου δεν μπορούν να λύσουν το Κυπριακό πρόβλημα. Τίποτα δεν έχει αλλάξει στο ισοζύγιο δυνάμεων που να οδηγεί σε λύση ή που να οδηγεί τα δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα έστω και στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Οι Τ/Κύπριοι αστοί στηριγμένοι στη δύναμη των όπλων της Τουρκικής Χούντας δεν έχουν καμιά διάθεση να δεχτούν τίποτα λιγότερο απ' αυτό που μπορούν να επιβάλουν.

Ο οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, στα λόγια του ίδιου του Γεν. Γραμματέα του, δεν μπορεί να επιβάλει καμιά λύση στις διεθνείς διενέξεις, κι αυτό το γνωρίζουν καλά οι Τ/Κύπριοι αστοί. Οι Τ/Κύ-

πριοι καπιταλιστές έχουν καταφέρει να μαντρώσουν την Τ/Κυπριακή εργατική τάξη στο Βορρά όπου την εκμεταλλεύονται άγρια χωρίς τον επικίνδυνο γι αυτούς ανταγωνισμό των Ε/Κυπρίων καπιταλιστών και δεν είναι διατεθειμένοι να επιτρέψουν μια ενιαία οικονομική ζωή έστω σε μια ομοσπονδιακή Κύπρο.

Αυτή είναι η ουσία του αδιεξόδου κι όχι οι χειρισμοί του Κυπριανού.

ΡΟΛΑΝΔΗΣ

Η ίδια η παραίτηση του Ρολάνδη απηχεί και εκφράζει με τον πιο παραστατικό τρόπο βαθύ αδιέξοδο στο οποίο η Ε/Κυπριακή αστική τάξη έχει οδηγήσει το πρόβλημα. Ας πάρουμε δυο μόνο φράσεις από την επιστολή παραίτησής του:

— «Τι το καινούργιο θα πούμε τώρα στο Γενικό Γραμματέα; Θα του επαναλάβουμε όσα α-

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Καμμία διέξοδος σε καπιταλιστικά πλαίσια

Για άλλη μια φορά ο γειτονικός μας Λίβανος ζώνεται στις φλόγες. Για άλλη μια φορά μετατρέπεται σε φονικό πεδίο μάχης όπου συγκρούονται άγρια τα συμφέροντα μιας σειράς καθεστώτων και των στρατών τους. Αυτή η μικρή χώρα έχει μετατραπεί σ' ένα μικρόκοσμο όπου έχουν συναντηθεί όλες οι αντιθέσεις και τα προβλήματα του κόσμου σ' ένα γιγάντιο Γόρδιο δεσμο εθνικών και κοινωνικών συγκρούσεων, αξεπέραστων μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια. Κι ενώ η «εκεχειρία» (τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές) δίνει την ευκαιρία στις τραγικές οικογένειες για να μετρήσουν τα θύματα τους, οι 12 στρατοί που έχουν παραταχτεί στο Λίβανο ανασυντάσσουν τις δυνάμεις τους για τη νέα επίθεση.

ΚΕΝΟ

Η νέα ανάφλεξη ξεκίνησε με την μερική αποχώρηση των Ισραηλιτικών στρατευμάτων κατοχής σε πιο ασφαλισμένη αμυντική γραμμή πράγμα που έσπρωξε τις αντιμαχόμενες δυνάμεις στο Λίβανο να κινηθούν για να καλύψουν το κενό.

Οι συγκρούσεις που ακολούθησαν άφησαν εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες, ανυπολόγιστες καταστροφές και προσφυγία - για τέταρτη και πέμπτη φορά στην περίπτωση πολλών Παλαιστινιικών οικογενειών. Στις συγκρούσεις αναμείχθηκαν για πρώτη φορά Αμερικανικά στρατεύματα και πολεμικά πλοία που πήραν ανοίχτα το μέρος των στρατευμάτων της κυβέρνησης Τζεμαγιέλ.

Όταν αποχώρησαν τα Ισραηλιτικά στρατεύματα, οι Μουσουλμάνοι της Δυτικής Βηρυτού και οι Δρούσοι στα βουνά Σιουφ δεν είχαν καμμία διάθεση να αφήσουν το στρατό του Τζεμαγιέλ να επιβληθεί στις περιοχές τους. Κι αυτό γιατί αυτός ο στρατός έχει ταυτιστεί μαζί με τις ομάδες των Φαλαγγιτών ενώ σε πολλές περιπτώσεις συνεργάστηκαν μαζί για να χτυπήσουν τους Παλαιστινίους και τους αριστερούς Μουσουλμάνους. Είναι ακόμα νωπή η μνήμη της σφαγής στους συνοικισμούς Σάμπρα και Σιατίλα για την οποία κανένας Φαλαγγίτης δεν έχει ακόμα τιμωρηθεί παρα τα καταδικαστικά συμπεράσματα επιτροπών στο Ισραήλ και στον ίδιο το Λίβανο. Εξ άλλου ο Πρόεδρος Τζεμαγιέλ και οι οικογένειά του, ποτε δεν έχαιραν εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Μουσουλμάνους κι ήταν και είναι οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στο Λίβανο (Αμερικανικών - Νατοϊκών - Ισραηλιτικών).

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Γι' αυτό και επιβλήθηκε η κυβέρνηση αυτή με τη βοήθεια του Ισραήλ και των Αμερικανών Ιμπεριαλιστών παρα το γεγονός ότι ελέγχει μόνο το 10% του εδάφους του Λιβάνου. Το υπόλοιπο εδαφός ελέγχεται από τους στρατούς της Συρίας, ομάδων της οργάνωσης για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, των Δρούσων των Σουνιτών και Σιϊτών Μουσουλμάνων, των Φαλαγγιτών και του Ισραήλ. Η «Ειρηνευτική» Δύναμη στο Λίβανο (Αμερική, Γαλλία, Αγγλία, Ιταλία) έχει αναλάβει να επιβάλει το στρατό των Χριστιανών του Τζεμαγιέλ σαν το νόμιμο στρατό της χώρας, πάνω από τα πτώματα του πολυβασανισμένου λαού του Λιβάνου.

Ο βασικός σκοπός του διεθνούς Ιμπεριαλισμού είναι η διατήρηση φιλοδυτικής

φιλοκαπιταλιστικής κυβέρνησης στη στρατηγική και οικονομικά αναγκαία αυτή περιοχή. Όσο καιρο μπορούσε το Ισραήλ να παίξει αυτό το ρόλο οι Η.Π.Α. περιορίζονταν στην απλόχερη στρατιωτική και οικονομική βοήθεια στο Ισραήλ. Στην ουσία είναι αυτή η βοήθεια αξίας 9 εκατ. δολλαρίων την ημέρα, που έχει κάμει το Ισραήλ τόσο ακατάμαχτο στρατιωτικά. Έτσι τα «Ειρηνευτικά» στρατεύματα προορίζονταν μόνο για να κρατήσουν τον Ισραηλινό στρατό κατοχής έξω από τη Βηρυτό.

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΙ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΙ

Η κατάσταση όμως άρχισε να γίνεται αφόρητη για το καθεστώς Μπεκίν. Οι απώλειες των Ισραηλινών στο Λίβανο ξεπέρασαν τους 500 και οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις άρχισαν να γίνονται καθημερινό φαινόμενο και τα οικονομικά προβλήματα επιδεινώθηκαν σε πρωτοφανή βαθμό. Κάτω από το βάρος των προβλημάτων αυτών και της διεθνούς κι εσωτερικής κατακραυγής για σφαγή στη Σιάμπρα και Σιατίλα ο Μπεκίν αρρωσταίνει και παραιτείται. Τα κατοχικά στρατεύματα παρα τις διαφωνίες των Αμερικανών - αποχωρούν σε πιο ασφαλισμένες περιοχές στο Νότο.

ΙΣΟΖΥΓΙΟ

Οι Αμερικάνοι αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν τα πολεμικά πλοία και τα στρατεύματα τους μόνο όταν οι Δρούσοι κόντεψαν να καταλάβουν το στρατηγικό χωριό Σονκ Αλ Γκαρπ και να προελάσουν προς τη θάλασσα.

Βέβαια δεν θα δίσταζαν οι Αμερικάνοι και οι σύμμαχοι τους να εμπλακούν σε γενική σύρραξη ακόμα και με τη Συρία για να προστατέψουν τα ζωτικά τους συμφέροντα. Φοβούνται όμως τις επιπτώσεις διεθνώς και στο εσωτερικό ενώ έχουν και τον πονοκέφαλο της Κεντρικής Αμερικής στο κατάφλοι τους. Έτσι είναι αμφίβολο αν προτιμούν την πολεμική λύση. Η Συρία με τη σειρά της έχει επιβάλει την κυριαρχία της στα Βόρεια και Ανατολικά του Λιβάνου, κυριαρχία που ενδυναμώθηκε με τα χτυπήματα στην ηγεσία του Αράφατ στην Ο.Α.Π. από φιλοσυριακές Παλαιστινιακές δυνάμεις και δεν φαίνεται διαθετική να αποχωρήσει.

Απο την άλλη το Ισραήλ φαίνεται ικανοποιημένο, κάτω από το σημερινό ισοζύγιο δυνάμεων να σταθεροποιηθεί και να παραμείνει στα νότια του Λιβάνου όπως παραμένει από το 1967 στη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη.

ΠΟΛΥΤΟΜΗΣΗ

Οι προσπάθειες για ειρή-

νευση στο Λίβανο, η εκεχειρία και οι συνομιλίες που άρχισαν ανάμεσα στις αντιμαχόμενες δυνάμεις αντανάκλουν αυτό το ισοζύγιο. Οι συνομιλίες όμως δεν μπορούν να δώσουν οποιαδήποτε άλλη λύση εκτός από τη Βαλκανοποίηση του μικρού Λιβάνου.

Αυτό θα σημαίνει ένα «πολυτομημένο» Λίβανο όπου το Ισραήλ και η Συρία θα διατηρήσουν το κομμάτι «τους», οι Δρούσοι θα παραμείνουν αφέντες των βουνών Σιουφ, οι Φαλαγγίτες θα διατηρήσουν το θύλακα τους γύρω από το λιμάνι της Τζούνιε και η «Επίσημη» Κυβέρνηση θα διατηρήσει το 10% περίπου που ελέγχει σήμερα (για να μην αναφέρουμε τα μικρότερα τμήματα που ελέγχουν οι άλλες μουσουλμανικές εθνικές μειονότητες).

Αμερικάνοι
«ειρηνευτές»
σημαδεύουν
τα βουνά
Σιουφ

Μια τέτια κατάσταση είναι αδύνατο να διαρτηθεί για πολύ καιρό. Οι αξεπέραστοι κάτω από Καπιταλιστικές συνθήκες, εθνικοί διχασμοί θα αναλωθούν ξανά και θα εξελιχτούν σε νέα λουτρα αίματος.

ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το μόνο σπαθί που έχει την δύναμη να κόψει αυτό τον άλυτο Γόρδιο δεσμο είναι η ταξική πολιτική. Όπως και στην περίπτωση της Κύπρου η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται στις εθνικές - θρησκευτικές διαφορές. Οι εργάτες και οι φτωχοί αγρότες - Μουσουλμάνοι, Χριστιανοί ή Εβραίοι - δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ στο Λίβανο η οπουδήποτε αλλού. Κάτω από τις εθνικιστικές διαφορές γέννημα και θρέμμα της αποικιοκρατίας (Γαλλία) και του Ιμπεριαλισμού - όπως ακριβώς και στην περίπτωση της Κύπρου - βρίσκονται κοινωνικές αντιθέσεις και ανταγωνισμοί.

Τρανή απόδειξη γι' αυτό βρίσκουμε στην ιστορία του Λιβάνου και ιδιαίτερα στον εμφύλιο πόλεμο του 75-76.

Όταν ξέσπασε αυτός ο πόλεμος είχε το χαρακτήρα κοινωνικής επανάστασης. Ήταν μια σύγκρουση μεταξύ των πιο καταπιεσμένων κι εξαθλωμένων μαζών της λιβανικής κοινωνίας και ιδιαίτερα - μα όχι απόλυτα - του μουσουλμανικού πληθυσμού και της τάξης των τσιφλικιών, καπιταλιστών και τραπεζικών που αντιπροσωπεύονταν ιδιαίτερα (και όχι απόλυτα) από τους χριστιανούς Μαρωνίτες και τους Φαλαγγίτες.

Αν το 1975 η Λιβανική αριστερά και η Ο.Α.Π. ήταν οπλισμένη με μια ταξική πολιτική που θα έκανε όλους τους καταπιεσμένους ενάντια στο Λιβανικό καπιταλισμό η έκβαση του εμφύ-

φυλίου πολέμου θα ήταν πολύ διαφορετική. Αν η ηγεσία αυτού του αγώνα ακολουθούσε το πρόγραμμα και τις μεθόδους του Μαρξισμού - Λενινισμού θα συνέντριβε με την ενιαία δράση όλων των εθνικών μειονοτήτων τον Λιβανικό καπιταλισμό και θα καλούσε την εργατική τάξη της Συρίας να παραλύσει το χέρι του καταπιεστικού συριακού καθεστώτος που επέμβηκε για να συντρίψει την επανάσταση.

Η ίδια ευκαιρία παρουσιάστηκε στους παλαιστίνιους και στην περίπτωση Ιορδανίας το 1970, για να πάει κι αυτή χαμένη.

Η ακαταμάχητη δύναμη της μαζικής δράσης φάνηκε εξ άλλου και φαίνεται καθημερινά όλο και περισσότερο στη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη. Οι μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες

και συννίτες Μουσουλμάνοι και οι Παλαιστίνιοι. Ένας ενιαίος Σοσιαλιστικός Λίβανος μπορεί να εγγυηθεί πλήρη εθνικά και θρησκευτικά δικαιώματα σ' όλες τις εθνικότητες μέσα στο κράτος κάτι που αποδείχτηκε αδύνατο σε καπιταλιστική βάση.

Η Λιβανική και Παλαιστινιακή αριστερά έχει να παίξει ένα ιστορικό ρόλο σήμερα στην ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος που μόνο πόλεμους, σφαγές, προσφυγιά κι εξαθλίωση έχει να προσφέρει στους λαούς της γης και ιδιαίτερα της περιοχής μας.

Μια ταξική Μαρξιστική πολιτική από μέρους τους μπορεί να λύσει, όχι μόνο το πρόβλημα του Λιβάνου, αλλά ολόκληρης της Μέσης Ανατολής.

Μετά από χρόνια αδιέξοδων και καταστροφικής πολιτικής από μέρους των ηγετών της αριστεράς και της Ο.Α.Π. οι μάζες της περιοχής διψούν για διέξοδο, οι Μαρξιστικές ιδέες μπορούν να ξαπλωθούν σαν φωτιά σ' ολόκληρη την περιοχή. Οι συνθήκες είναι ώριμες και μέσα στο ίδιο το Ισραήλ όπου η πρόσφατη πολιτική κρίση δεν είναι τυχαία.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Το κλειδί στη λύση του προβλήματος στο Λίβανο και στο Παλαιστινιακό ζήτημα βρίσκεται λοιπόν στη σοσιαλιστική προοπτική.

Η Λιβανική αριστερά, η Ο.Α.Π. και ο παλαιστινιακός λαός πρέπει να σπάσουν επί τέλους τις συμμαχίες τους με τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα και να μετατρέψουν τη σύγκρουση από εθνικο-θρησκευτική σε καθαρά ταξική.

Δεν υπάρχει πολεμική λύση στο πρόβλημα

Ούτε μπορεί να λυθεί μόνο σε μια χώρα. Όπως έχει περιπλεχθεί σήμερα χρειάζεται η ανατροπή όχι μόνο της καπιταλιστικής κυβέρνησης του Λιβάνου και του Ισραήλ αλλά και των αραβικών καθεστώτων που μπαίνουν κάθε φορά τροχοπέδη στον αγώνα του Λιβανικού και παλαιστινιακού λαού.

Αυτό το ιστορικό καθήκον πέφτει σήμερα στους ώμους της Λιβανικής αριστεράς. Σύμμαχοι τους δεν είναι ούτε οι Εμίρηδες και οι Σείχηδες ούτε οι Ασσαντ και Γκαντάφι. Σύμμαχοι τους είναι οι καταπιεσμένες μάζες του Λιβάνου του Ισραήλ, της Συρίας και της Αιγύπτου της Λιβύης και της Σαουδικής Αραβίας ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή, θρησκεία ή χρώμα.

Σ' ένα σοσιαλιστικό Λίβανο μπορούν να ζήσουν ειρηνικά και πλουσιοπάροχα και οι χριστιανοί και οι Δρούσοι σουνί-

Η εργατική τάξη του Ισραήλ κουρασμένη από τον πόλεμο και οργισμένη από την οικονομική κρίση είναι έτοιμη να δεχτεί τον ενιαίο ταξικό αγώνα.

Η ειρήνη, η σταθερότητα και η ευημερία στην περιοχή μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο σε μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της Μέσης Ανατολής που θα περιλαμβάνει το σοσιαλιστικό Λίβανο και το σοσιαλιστικό Ισραήλ.

Το όραμα μιας τέτοιας προοπτικής - ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΠΟΥ ΑΠΟΜΕΝΕΙ - μπορεί να ενώσει όχι μόνο Δρούσους και Χριστιανούς αλλά όλους τους λαούς της περιοχής.

Μπροστά σ' ένα τέτοιο ενιαίο κίνημα ο Ιμπεριαλισμός που χρησιμοποιεί ξανά και ξανά τη δικαιολογία των εθνικών διαφορών για να δικαιολογεί τις επεμβάσεις του στους λαούς της μητρόπολης, θα παραλύσει και θα βρεθεί αντιμέτωπος με την εργατική τάξη των μητροπόλεων.

Η εξάπλωση λοιπόν των Μαρξιστικών ιδεών ανάμεσα στην Λιβανική και Παλαιστινιακή αριστερά είναι ένα ιστορικό καθήκον των Μαρξιστών όλου του κόσμου.

Μια σημαντική νίκη του σοσιαλισμού στην περιοχή θα σημάνει την αρχή του τέλους του Παγκόσμιου καπιταλισμού.

Δώρος Μ.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΙΡΕΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ο Γ.Γ. του οργανισμού Η.Ε. στην β' ετήσια εκδήλωση του προς την Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, επικρίνει εντονα την ανικανότητα του Συμβουλίου Ασφαλείας να βρει ένα αποτελεσματικό σύστημα διεθνούς ασφάλειας και παρατηρεί ότι τα μέλη του Σ. Ασφαλείας είναι τόσο διαιρεμένα μεταξύ τους και διαπνέονται από τόση καχυποψία και φόβο ώστε συνήθως δεν κατορθώνουν να συμφωνήσουν και όταν υιοθετούν ένα ψήφισμα, συχνά αυτό είναι υποκατάστατο της δράσεως.

Στην συνέχεια ο κ. Γκουεγιάρ παραθέτει ένα σωρό αποτοπικές διενέξεις που αποτελούν πιθανή απειλή για την παγκόσμια ειρήνη και τελειώνει με την διαπίστωση ότι αυτές οι τοπικές διενέξεις θεωρούνται σαν πόλεμοι ανάμεσα σε πληρεξουσίου πιο ισχυρών δυνάμεων.

Απο τα πιο πάνω μπορούμε να επιστημόνουμε δυο πράγματα.

α) Ο Γ.Γ. του ΟΗΕ δίδει ένα γέρο χαστουκισμό - οσον αφορά την Κύπρο - σε εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις (και κύρια στην ηγεσία της ΕΔΕΚ) που συνεχίζουν να εθελουφλούν στο τι μπορεί να προσφέρει ο οργανισμός αυτός και που συνεχίζουν να εναποθέτουν σ' αυτόν τις ελπίδες τους τη στιγμή που ο ίδιος ο Γ.Γ. αυτού του οργανισμού ξεσκεπάζει την αδυναμία του Συμβουλίου Ασφαλείας - που είναι η εκτελεστική εξουσία αυτού του οργανισμού - να προωθήσει και να δώσει λύση σε οποιοδήποτε ζήτημα.

β) Ο κ. Γκουεγιάρ διαπιστώνει ότι οι τοπικές διενέξεις είναι πολέμοι ανάμεσα σε πληρεξουσίου πιο ισχυρών δυνάμεων. Δηλαδή ο κ. Γκουεγιάρ, ενός αστος πολιτικός, διαπιστώνει αυτο που δεν καταλαβαίνουν (η που κάνουν) οι κομμουνιστές (οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) ότι δηλαδή: Τα προβλήματα αυτά δεν δημιουργούνται απλώς και μόνο επειδή υπάρχει ο Ιμπεριαλιστικός δάκτυλος αλλά και γιατί υπάρχουν και οι πληρεξουσίου με τα δικά τους ιδιαίτερα συμφέροντα και που δεν είναι άλλοι από τις ντόπιες αστικές τάξεις.

ΠΡΟΣ ΤΙ Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ;

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ αναγκασμένη από τα προβλήματα που έχουν συσσωρευθεί μέσα στην Κυπριακή κοινωνία στον οικονομικό και κοινωνικό χώρο και λόγω του αδιεξόδου στο οποίο συνεχίζει να βρίσκεται το κυπριακό πρόβλημα εμφανίζεται σήμερα - μετά από 7 μήνες συνεργασίας με την «εθνική» αστική τάξη της Κύπρου (την παντριωτική δεξιά όπως την αποκαλεί) να διαφωνεί με την κυβέρνηση Κυπριανού πάνω σε ένα σωρό από κρίσιμα ζητήματα.

1. Στο κυπριακό πρόβλημα τον τελευταίο μήνα έχτισε τα ιμάτια της για να μας πείσει ότι οι 3 δείκτες Γκουεγιάρ αποτελούσαν χρυσή ευκαιρία για λύση του κυπριακού έχοντας και ως δεδομένη την σύγκριση του Κυπριανού. Εντούτοις ο Κυπριανός απόρριψε τους 3 δείκτες και έτσι χάθηκε αυτή η μοναδική ευκαιρία - σύμφωνα πάντοτε με την ηγεσία του ΑΚΕΛ.

2. Σε σχέση με την σφαγή που γίνεται στο Λίβανο γράφει η «Χαραυγή» 3.10.83 ότι: «είναι πραγματικά μεγάλη ντροπή να επιτρέπουμε σε χώρες του ΝΑΤΟ να χρησιμοποιούν το κυπριακό έδαφος και μάλιστα με κυβερνητική έγκριση για επιδρομικές ενέργειες εναντίον του φίλου Λιβανικού λαού. Το επιχείρημα ότι πρόκειται για πολυεθνική ειρηνευτική δύναμη είναι γελοίο γιατί δεν είναι με απόφαση του ΟΗΕ που βρίσκεται στο Λίβανο και ότι πέραν τούτου, κτυπούν τις πατριωτικές δυνάμεις και επεμβαίνουν σκανδαλώδη στα εσωτερικά της Κύπρου».

3. Στον οικονομικό τομέα επικρίνει την πολιτική της κυβέρνησης (πρόσφατη ομιλία Δίγκλη 26.9.83 που εκφράζει ανησυχίες τόσο για το διευρυνόμενο έλλειμμα στο Δημόσιο τομέα και στη διευρύνση του ελλείμματος στο εμπορικό ισοζύγιο) κι την καλεί σε καλύτερη διαχείριση των δημοσίων οικονομικών κ.λ.π.

Απο τα πιο πάνω το πρώτο που σπρώχνεται ο κάθε εργάτης και το κάθε συνειδητό στέλεχος της βάσης του ΑΚΕΛ να σκεφτεί και να ρωτήσει είναι ως προς τι δηλαδή και πάνω σε ποια βάση στηρίζεται η συνεχιζόμενη συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ; Τίνος τέλος - πάντων τα συμφέροντα εξυπηρετεί η συνεργασία αυτή αφού διαφωνεί η ηγεσία του ΑΚΕΛ σ' όλους τους τομείς με την κυβέρνηση Κυπριανού;

Αυτή η πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να διαφωνεί φραστικά σε όλα τα ζητήματα και απο την άλλη να δίδει πρακτική υποστήριξη στον Κυπριανό το μόνο που καταφέρνει είναι να αποστερεί την πλειοψηφία της εργατικής τάξης (σαν η ηγεσία του κατ' εξοχήν εργατικού κόμματος της Κύπρου) απο μια δική της ανεξάρτητη πολιτική για τα δικά της ταξικά συμφέροντα και συνεπακόλουθα να εξυπηρετούνται μ' αυτό τον τρόπο τα αστικά συμφέροντα.

Η με κάθε τρόπο και κάθε θυσία συνεχιση αυτής της συνεργασίας φανερώνει την αδυναμία αυτής της ηγεσίας να δώσει διέξοδο σ' όλα αυτά τα αδιέξοδα στα οποία μας ρίχνουν για μια ακόμα φορά οι «πατριώτες» αστοί.

Η εργατική τάξη της Κύπρου είναι πανίσχυρη. Πότε στην ιστορία του το εργατικό μας κίνημα, δεν είχε τόσο μέγεθος και τόσα ποσοστά οργάνωσης όσο σήμερα.

Εκείνο που χρειάζεται και που επείγει να γίνει είναι το σταμάτημα της κοροϊδίας και το σπάσιμο των δεσμών που επέβαλε στο εργατικό κίνημα η ηγεσία του με την συνεργασία της με την αστική τάξη και η προβολή μιας ανεξαρτήτης εργατικής πολιτικής.

Η αύξηση στο ηλεκτρικό πλήττει τους εργαζομένους

Μια ακόμα έμμεση φορολογία επιβάλλεται στο λαό με την συμφωνία Υπ. Οικονομικών και ΑΗΚ για την αύξηση του ηλεκτρικού ρεύματος. Η συμφωνία (15.9.83) διαλαμβάνει αύξηση 15% στη τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος για να μπορέσει η ΑΗΚ όπως ισχυρίζεται να πληρώσει τα χρέη της από τον Εξωτερικό δανεισμό που έχει κάνει και για να καλύψει τα έξοδα της από την παροχή του ηλεκτρικού ρεύματος στα κατεχόμενα.

Η αύξηση του 15% θα είναι κλιμακωτή και θα κτυπήσει κυρίως τον οικιακό ηλεκτρισμό, και θα φθάσει σταδιακά γύρω στο 23% αύξηση.

Στις μεγάλες βιομηχανίες (ανάλογα με το κέρδος της και το εξαγωγικό της εμπόριο) 9-10% και στις μικρές βιομηχανίες 10-12%.

Η νέα τούτη φορολογία είναι ένα γερό κτύπημα πάνω στους εργαζόμενους. Βέβαια το ηλεκτρικό ρεύμα είναι συνδεδεμένο με τον τιμαριθμικό δείκτη που θα ανέβει κατακόρυφα, αλλά τον τιμαριθμό - αποζημίωση για χαμένα εισοδήματα από τις αυξήσεις και την εξισορρόπηση της αγοραστικής δύναμης του μισθού τους, οι εργαζόμενοι θα τον πάρουν με καθυστέρηση 6 μηνών.

Η αύξηση θα πλήξει ιδιαίτερα τους εργαζόμενους που δεν παίρνουν τιμαριθμό, τους συνταξιούχους, τους άνεργους και γενικά τα φτωχότερα στρώματα του λαού. Από την άλλη οι εργοδότες θα απολύσουν μέρος του προσωπικού τους και θα ψηλώσουν τις

τιμές τους με δικαιολογία την αύξηση του τιμαριθμού και του ρεύματος για να μπορέσουν να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Αλυσιδωτές αυξήσεις με αφορμή την αύξηση του ηλεκτρικού ρεύματος θα έχουμε σχεδόν σε όλα τα προϊόντα άσχετα αν τούτα δεν έχουν καμιά κοστολογική επιβάρυνση από τον ηλεκτρισμό και τούτο λόγω της αναρχίας που επικρατεί στο καπιταλιστικό σύστημα.

Η πιο σοβαρή δικαιολογία της ΑΗΚ είναι ότι αυξήθηκε η κατανάλωση ρεύματος στα κατεχόμενα και με το κόστος του μαζούτ ανέβηκαν τα «χρέη» των Τ/Κ στα κατεχόμενα σε 46 εκατ. λίρες, και η αύξηση θα χρησιμοποιηθεί για απόσβεση των ζημιών της ΑΗΚ.

Τούτη η δικαιολογία είναι αρκετά επικίνδυνη να περάσει μέσα στις πλατιές μάζες του κόσμου, (όπως επικίνδυνη είναι και η θέση της ΔΕΟΚ στις 16.9.83 ότι δήθεν η αύξηση αποτελεί φόρο υποτέλειας στον Αττίλα) γιατί έτσι αποπροσανατολίζεται ο λαός και παρασύρεται σε εθνικιστικά μίση. Το όλο ζήτημα πρέπει να ιδωθεί μέσα στην αναγκαιότητα του κοινού αγώνα Ε/Κ και Τ/Κ για μια ενιαία σοσιαλιστική Κύπρο με μια κοινή οικονομία στην υπηρεσία και των δύο κοινοτήτων.

Εξ άλλου εκεί που πρέπει να χτυπήσουν οι Εργατικές οργανώσεις είναι στην αμφισβήτηση της αύξησης όπως έγινε. Πρώτα απ' όλα πλήττει τους μισθωτούς και τα άμισθα τμήματα του λαού ενώ

οι κεφαλαιοκράτες εργοδότες που βγάζουν εκατομμύρια κέρδη από τον μόχθο του εργάτη πληρώνουν πολύ λιγώτερο ρεύμα και η αύξηση γι' αυτούς είναι και μικρότερη.

Πρέπει επίσης να μπει το ζήτημα του περάσματος όλων των Ημικρατικών Οργανισμών κάτω από εργατικό έλεγχο ώστε να ελαχιστοποιηθούν τα κόστη (σπατάλες, ψηλοί μισθοί διευθυντών κλπ) να προγραμματιστούν οι επενδύσεις και να παταχθεί κάθε διαφθορά και κακή διαχείριση. (όπως παράτηρήθηκε σε άλλους οργανισμούς στο παρελθόν).

Αν τέλος η ΑΗΚ περάσει κάτω από ένα κεντρικό σχεδιασμό μιας οικονομίας όπου θα έχουν κρατικοποιηθεί όλοι οι βασικοί τομείς της και όπου θα εξυπηρετείται το κοινωνικό σύνολο κι όχι το κέρδος τότε θα υπάρχει άφθονο και φτηνό ρεύμα για όλους τους κατοίκους της Κύπρου.

Αυτό λοιπόν που έπρεπε να κάνουν οι εργατικές οργανώσεις ήταν να εναντιωθούν στην αύξηση, να ζητήσουν να περάσει η αύξηση στους εργοδότες και να συνδέσουν το όλο ζήτημα με τον αγώνα για Κύπρο Λεύτερη Σοσιαλιστική και Ενιαία.

Επειδή η αύξηση στο ηλεκτρικό θα έχει αλυσιδωτές επιπτώσεις οι εργαζόμενοι πρέπει να προετοιμαστούν για να αντιμετωπίσουν παραπέρα επιθέσεις από τους εργοδότες και την κυβέρνηση και για να διαφυλάξουν το βιοτικό τους επίπεδο.

Αλέξης

Συνέχεια απο την πρώτη

δική της έγκριση επιστημοποιώντας έτσι το ρόλο της σαν μοχλού και νεροκουβαλητή του Δυτικού ιμπεριαλισμού.

Κι ενώ η αστική τάξη της Κύπρου ανέχεται την προκλητική αυτή κατάσταση, τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ προσπαθούν με σπασμωδικές ενέργειες και συγχεσμένες τοποθετήσεις να φρενάρουν την αγανάκτηση των μαζών και ιδιαίτερα των οπαδών τους. Έτσι είδαμε την ηγεσία του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ να πραγματοποιούν πορείες διαμαρτυρίας - και μάλιστα το κάθε κόμμα ξεχωριστά αντι που έπρεπε να δράσουν απο κοινού - και να παρακαλούν μέσω της Βουλής την δεξιά κυβέρνηση να αναλάβει τις ευθύνες της. Βέβαια είναι σωστές αυτές οι ενέργειες αλλά δεν είναι αρκετές για να σταματήσουν την Κυβέρνηση τώρα και στο μέλλον απο του να βοηθά τον ιμπεριαλισμό στο χτύπημα των κινημάτων των γειτονικών μας λαών. Οι ευθύνες των κομμάτων αυτών είναι μεγαλύτερες απ' ότι τις αντιλαμβάνονται οι ηγεσίες και ιδιαίτερα η ηγεσία του ΑΚΕΛ που πριν λίγους μήνες ανέβασε στην εξουσία την ηγεσία της λεγόμενης «εθνικής αστικής τάξης» παρουσιάζοντας την σαν την προστάτιδα της δημοκρατίας των συμφερόντων του κυπριακού λαού και της «αδέσμευτης» πολιτικής. Πρέπει επιτέλους να καταλάβουν αυτά τα κόμματα ότι τα λόγια δεν ενοχλούν την κυβέρνηση και να προχωρή-

σουν σε έργα.

Να καλέσουν τους εργαζομένους στα λιμάνια στο αεροδρόμιο και στις βάσεις σε απεργίες για σταμάτημα όλων των διευκολύνσεων προς τους ιμπεριαλιστές και αν επιμένει η δεξιά κυβέρνηση να καλέσουν γενική απεργία.

Η εργατική τάξη κάτω απο την ηγεσία των Αριστερών κομμάτων μπορεί να σταματήσει τη χρησιμοποίηση της Κύπρου απο τους Ιμπεριαλιστές απο τη μια στιγμή στην άλλη! Κενάνα αεροπλάνο δεν μπορεί να προσγειωθεί και κανένα πλοίο δεν θα προσηγγίσει όταν στα αεροδρό-

μια και τα λιμάνια οι εργαζόμενοι απεργούν! Σε μια τέτοια περίπτωση η κυβέρνηση δεν θα είχε πουθενά να στηριχτεί. Θα ήταν αναγκασμένη είτε να δεχτεί τους όρους της εργατικής τάξης και της Αριστερας είτε να αντραπεί!

Δεν υπάρχει κανένα δικαιολογητικό για τη στάση των εργατικών κομμάτων και ειδικά του ΑΚΕΛ, το οποίο όχι μόνο είναι υπεύθυνο για την εκλογή αυτή της κυβέρνησης - οργάνο που ιμπεριαλισμού, αλλά και το οποίο ενω μπορεί να επιβάλει τις θέσεις του πάνω στο θέμα της χρησιμοποίησης της Κύπρου κινητοποιώντας την εργατική τάξη, αρνείται να το κάνει.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ: Αδικούνται οι εργαζόμενοι

Το θέμα της τροποποίησης του φόρου εισοδήματος συζητείται τελευταία ανάμεσα στα πλατιά στρώματα του λαού ενόψει των συζητήσεων (17/10/83) που θα έχει το Υπουργείο Οικονομικών με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Για τούτο το θέμα το Υπουργείο υπέβαλε στες συνδικαλιστικές οργανώσεις εγγραφο το οποίο αναλύει τις θέσεις του Υπουργείου όσον αφορά τις συγκεκριμένες τροποποιήσεις.

Βασική θέση του Υπουργείου είναι ότι «οι δημοσιονομικές συνθήκες όπως εμφανίζονται σήμερα, μόνο αύξηση των φορολογικών προσόδων δικαιολογούν και σε ΚΑΜΙΑ περίπτωση μείωση τους».

Η φορολογική πολιτική μιας κυβέρνησης αντικατοπτρίζει σε μεγάλο βαθμό την κοινωνικο-οικονομική πολιτική της και τα ταξικά συμφέροντα που εκπροσωπεί. Δείχνει κατά πόσο στοχεύει στην αύξηση των κοινωνικών παροχών στες πλατιές μάζες των εργαζομένων και γενικότερα την οικονομική ανάπτυξη του τόπου.

Στο συγκεκριμένο έγγραφο το Υπουργείο, μας δείχνει καθαρά τους σκοπούς του. Μας μιλά με ανοικτά χαρτιά ότι η πολιτική είναι φορομπηκτική γιατί αντιμετωπίζουμε οικονομικά προβλήματα και πρέπει να καλυφθούν.

Το έγγραφο:

Στο έγγραφο το Υπουργείο Οικονομικών παραθέτει πέντε κύριους λόγους γιατί τα έσοδα του κράτους από τον φόρο εισοδήματος δεν πρέπει να μειωθούν. Τούτοι είναι:

1. Το διαθέσιμο ιδιωτικό εισόδημα κατά τα τελευταία χρόνια αυξή-

θηκε με υπερβολικά υψηλούς ρυθμούς σαν αποτέλεσμα τόσο των υπερβολικά υψηλών ρυθμών αύξησης των εισοδημάτων και του ότι δεν υπήρξε ανάλογη αύξηση των πόρων που μεταφέρονται από τον ιδιωτικό στο δημόσιο τομέα.

2. Η προοδευτικότητα του φόρου εισοδήματος δεν δημιουργήσε αδικίες σε βάρος των μισθωτών.

3. Η αγοραστική δύναμη των μισθωτών αυξήθηκε μετά την τουρκική εισβολή κατά ρυθμο πολύ υψηλότερο από εκείνο με τον οποίο αυξήθηκε η αγοραστική δύναμη των υπολοίπων τάξεων.

4. Το δημοσιονομικό έλλειμμα αναμένεται να σημειώσει κατά το 1983 αύξηση τόσο σε απόλυτους αριθμούς όσο και ως ποσοστό του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος.

5. Η επιβάρυνση από τον φόρο εισοδήματος στην περίπτωση της Κύπρου είναι εξαιρετικά χαμηλή με βάση τα διεθνή δεδομένα.

Για να δούμε αν υπάρχει η «κοινωνική δικαιοσύνη» σε μια κοινωνία απαραίτητη προϋπόθεση είναι η υπάρξη στοιχείων όσον αφορά την κατανομή του Εθνικού εισοδήματος δηλ. κέρδη μισθοί, ενοίκια και το χάσμα μεταξύ των τάξεων.

Το Υπουργείο Οικονομικών δεν παραθέτει και ούτε παράθεσε ποτέ του στην δημοσιότητα τέτοια στοιχεία παρά μόνο προσπαθεί να παραπλανήσει τον απλο κόσμο.

Όλοι οι λόγοι του εγγράφου βρίσκονται σε μια αντίφαση μπροστά στην τελευταία Ετήσια έκθεση του Γενικού Λογιστη της Δημοκρατίας που πραγματικά δίνει συνταρακτικά στοιχεία.

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

	1981	1980	
	£εκατ.	%	£εκατ.%
ΙΔΙΩΤ. ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ	11,7	36,5	9,8
ΔΗΜΟΣ. ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ	8,2	25,5	7,8
ΣΥΝΟΛΟ	19,9	62,0	17,6
ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ	9,2	28,7	7,4
ΕΠΑΓ., ΕΜΠΟΡΟΙ κ.τ.λ.	3,0	9,3	3,6
ΣΥΝΟΛΟ	12,2	38	11
ΣΥΝΟΛΟ	32,1	100,0	28,6

Απο αυτό τον πίνακα βγαίνει το συμπέρασμα ότι το 1981 οι ιδιωτικοί και δημόσιοι υπάλληλοι πλήρωσαν £20 εκατομμύρια λίρες φόρο εισοδήματος δηλαδή το 62% του συνόλου, οι επαγγελματίες (γιατροί, δικηγόροι κ.λ.π.) και οι εμποροί πλήρωσαν μόνο 3 εκατ. λίρες ή 9% του συνόλου και οι επιχειρηματίες με εκατομμύρια λίρες ετήσια κέρδη πλήρωσαν 9,2 εκατ. ή 28,7%.

Με κανένα τρόπο οι μισθοί των ιδιωτικών και δημοσίων υπαλλήλων δεν μπορεί να υπερβαίνει το 50% του ακαθάριστου Εθνικού Εισοδήματος

και όμως πλήρωσαν το 62% το 1981 του φόρου εισοδήματος.

Ακόμα το κακό γίνεται χειρότερο αν λάβουμε υπόψη την έμμεση φορολογία, την φορολογία δηλαδή που επιβάλλεται στο μεγαλύτερο μέρος της στους άμους της πλατιάς μάζας του λαού, και περιλαμβάνει τους εισαγωγικούς δασμούς, βενζίνη, ποτά, ταξί, άδεια οδηγού, άδεια κυκλοφορίας κ.ο.κ.

Στον τακτικό προϋπολογισμό αναφέρονται οι πιο κάτω αριθμοί για τους έμμεσους φόρους:

ΕΜΜΕΣΟΙ ΦΟΡΟΙ	1978	1981	1982
	εκατ. £	εκατ.£	εκατ.£
Εισαγωγικοί δασμοί	22,9	37,8	44,6
Φόροι κατανάλωσης	19,0	30,1	34,7
Άλλοι έμμεσοι φόροι	5,4	8,0	10,0
ΣΥΝΟΛΟ	47,3	75,9	89,3

Όπως φαίνεται από τον πίνακα των Τακτικών Προϋπολογισμών για το 1982 οι εργαζόμενοι πλήρωσαν το μεγαλύτερο μέρος των £90 εκατομμυρίων λίρών των έμμεσων φόρων έναντι £76 εκαμ. του 1981. Οι έμμεσοι φόροι το 1981 ήταν 2 1/2 φορές πιο υψηλοί από τους άμεσους πράγμα που είναι πάλι σε βάρος των εργαζομένων.

Στο έγγραφο (επιχείρημα Νο 5) αναφέρεται ότι «η επιβάρυνση από τον φόρο εισοδήματος στην περίπτωση της Κύπρου είναι εξαιρετικά χαμηλή, με βάση τα διεθνή δεδομένα».

Όμως το Υπουργείο για την έμμεση φορολογία σε άλλες χώρες δεν δίνει κανένα στοιχείο για να μη φα-

νει ότι η Κύπρος είναι μια από τις πιο βαριές φορολογούμενες χώρες σ' ότι αφορά τους έμμεσους φόρους. Στο επεξηγηματικό σημείωμα για τον Τακτικό προϋπολογισμό δίνεται ο πιο κάτω πίνακας: για τους εισαγωγικούς δασμούς και φόρους κατανάλωσης στο ποσοστό του ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος το 1980.

ΚΥΠΡΟΣ	8.3%
Ελλάδα	5%
Αγγλία	4.0%
Ισπανία	3.6%
Ιταλία	2.3%
Ιρλανδία	7.8%
Τυνησία	5.0%
Ισραήλ	3.5%

Ας σημειωθεί ότι οι εισπράξεις

από έμμεσους φόρους κατά τους πρώτους 6 μήνες του 83 ήταν £52,660,000.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Βλέπουμε ότι οι λόγοι που προβάλλει το Υπουργείο Οικονομικών για αύξηση του φόρου είναι εντελώς αστηριχτοί.

Το έγγραφο κάνει αναφορά ότι ο ρυθμός αύξησης των εισοδημάτων ήταν μεγάλος χωρίς να λαμβάνει υπόψη ότι αυτός ο ρυθμός δεν βελτίωσε σημαντικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων γιατί κατά κύριο λόγο καλύπτει την αύξηση του τιμάρημου και τούτο γίνεται πάντα με δμήνες καθυστέρηση. Ακόμη ξεχνάει τις θυσίες των εργαζομένων μετά την εισβολή με περικοπές των μισθών και άλλες θυσίες για να σωθεί η οικονομία μας και να δημιουργηθεί το περιβάλλον οικονομικό θαύμα που τόσο καυνούνται οι αστοί κεφαλαιοκράτες. Τον καιρό της ανάπτυξης και του «θαύματος» ήταν φυσιολογικοί οι εργαζόμενοι να ζητήσουν μερικά ψίχουλα από τα υπερκέρδη που οι εργοδότες τα έδιναν. Όμως τώρα στην κρίση του συστήματος πάλι πρώτο στόχος για την διατήρηση των κερδών είναι οι μισθοί.

Τούτο μας το φανερώνει ολόκληρα η αναφορά του Υπουργείου στην αύξηση της αγοραστικής δύναμης του μέσου φορολογούμενου (μετά την αφαίρεση του φόρου εισοδήματος) κατά 76,1%. Το Υπουργείο αφαιρά τον φόρο εισοδήματος μόνο. Οι έμμεσοι φόροι αυξήθηκαν κατά την ίδια περίοδο 1976-1982 κατά 263% δηλ. από £24,6 εκατομμύρια το 1976 σε £89,3 εκατ. το 1982;

Επίσης για κανένα λόγο δεν μπορεί να συγκρίνεται η αύξηση της αγοραστικής δύναμης με το ύψος της παραγωγικότητας όπως κάνει το Υπουργείο και να το τονίζει ότι είναι υπερπενταπλάσια χωρίς ακόμα να αναφέρεται στο γεγονός ότι από την περίοδο 76—82 όπως αναφέρει η ετήσια Έκθεση της Κεντρ. Τράπεζας) το ύψος του πληθωρισμού ανήλθε στο 60,3%.

Ακόμα μέσα στο έγγραφο παρατίθενται συγκριτικά στοιχεία με άλλες χώρες και βγάζει το συμπέρασμα ότι το ποσοστό του φόρου εισοδήματος σε σύγκριση με το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν είναι χαμηλότερο από άλλες χώρες.

Τούτο όμως δεν σημαίνει ότι πατρίνη οι εργαζόμενοι που δίνουν από την τσέπη τους το μεγαλύτερο ποσοστό στο φόρο αλλά είναι καιρός η κυβέρνηση να βάλει σε εφαρμογή την πάταξη της φοροδιαφυγής που από το 1978 δίνει μόνο υποσχέσεις και να παραμερίσει την ευνοϊκή μεταχείριση και την άνεση που δίνει στο μεγάλο κεφάλαιο.

ΣΤΑΣΗ ΠΕΟ-ΣΕΚ.

Τη στάση της ηγεσίας της ΠΕΟ (έγγραφο για το φόρο εισοδήματος 12/9/83) όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις με το Υπουργείο βρίσκουμε λανθασμένη σε διάφορα σημεία αφορά την αντίληψη της ΠΕΟ πάνω σε δυο σημεία.

Η ΠΕΟ σε ένα σημείο του εγγράφου αναφέρει: «Από την ως τώρα μελέτη του ζητήματος που έχουμε κάμει μπορώ να σας πω κύριε υπουργέ ότι η ΠΕΟ συμφωνεί με αυτή την θέση της κυβέρνησης. Μέσα στις σημερινές και τις προβλεπόμενες δημοσιονομικές συνθήκες θα ήταν παράλογη η φορολογική πολιτική που θα έτεινε να ελαττώσει τα κρατικά έσοδα από την φορολογία του εισοδήματος. Τυχόν μείωση των εσόδων του κράτους από αυτή τη φορολογία θα οδηγούσε στην επιβολή έμμεσης φορολογίας η οποία ομολογούμενως είναι άδικη για τους εργαζομένους. Η ΠΕΟ συναισθάνεται την ευθύνη της μέσα στις συνθήκες που έχουμε - οικονομικές δημοσιονομικές και πολιτικές, και δεν θα κάμει εισηγήσεις που θα ελαττώνουν τα κρατικά έσοδα από την φορολογία του εισοδήματος. Είναι ολοφάνερο από αυτά που είπαμε ότι η ΠΕΟ πιστεύει ότι είναι δυνατό να ελαττωθούν τα φο-

ρολογικά βάρη των χαμηλών εισοδηματικών στρωμάτων και να ελαττωθούν ή να συκρατηθούν στο ύψος του 1982 τα βάρη των μεσαίων εισοδηματικών στρωμάτων χωρίς να ελαττωθούν τα κρατικά έσοδα. Είναι ολοφάνερο ότι η θέση της ΠΕΟ εξυπακούει πως τα υψηλά εισοδηματικά στρώματα ιδιαίτερα οι επιχειρήσεις θα κληθούν να αναλάβουν μεγαλύτερο φορτίο».

Αφτη η στάση της ΠΕΟ είναι ανησυχητική γιατί σκοπία κλείνει τα μάτια μπροστά στη πραγματικότητα προσπαθώντας να αποπροσανατολίσει την εργατική τάξη όσον αφορά το θέμα. Είναι κρίμα γιατί η ηγεσία της ΠΕΟ, της μεγαλύτερης και Ισχυρότερης οργάνωσης της εργ. τάξης δίνει τέτοιους όρκους υποστήριξης προς το αστικό κράτος ότι δεν θα εισηγηθεί ποτέ την μείωση των εσόδων του κράτους από την φορολογία.

Είναι πραγματικά επικίνδυνο να δίνονται τέτοιες διαβεβαιώσεις από την ηγεσία του κινήματος ότι πάλι θα γίνουν θυσίες από τους εργαζόμενους για να στηρίξουν το αστικό κράτος σε περίοδο που η οικονομική κρίση άρχισε τώρα να κτυπά την πόρτα μας.

Απο τις αναλύσεις και τους πίνακες που δόθηκαν από τον Ελεγκτή της Δημοκρατίας και την Έκθεση για τους Τακτικούς Προϋπολογισμούς δείχνουν ότι το μεγαλύτερο ποσοστό της φορολογίας τόσο σε άμεσους και έμμεσους φόρους το πληρώνει η εργατική τάξη. Το να παρακαλούμαι την κυβέρνηση να μείνει στο ύψος του 82 είναι σαν να δεχόμαστε όλη την αδικία της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της κυβέρνησης απέναντι στους εργαζόμενους. Οι εργαζόμενοι στηρίζαν την κυβέρνηση παρά πολλές φορές αλλά βλέπουμε ότι σήμερα οι αστοί όχι μόνο δεν θέλουν να δώσουν αλλά ζητούν να πάρουν ακόμα περισσότερα από τους εργαζάτες.

Όσο μπαίνουμε πιο βαθιά στην οικονομική κρίση τόσο θα κτυπήσουν οι κατακτήσεις των εργαζομένων. Με το να δίνει όμως τέτοια γραμμή η ηγεσία του κινήματος αποχωνώνει τον κόσμο του στερεί τις προοπτικές και κάνει πάλι το κίνημα συνεργό στη διατήρηση του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Η κυβέρνηση, μια δεξιά κυβέρνηση που λειτουργεί μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια δεν μπορεί να αποφύγει τις επιπτώσεις της παγκόσμιας, οικονομικής κρίσης που μαστιάζει τον κόσμο.

Με το να υποσχόμαστε ότι θα στηρίξουμε εμείς οι εργαζόμενοι αυτή τη κυβέρνηση είναι προδοσία απέναντι στο κίνημα και στους εργαζάτες.

Ακόμη ξέρουμε πολύ καλά ότι η αναφορά για τις επιχειρήσεις να αναλάβουν μεγαλύτερο φορτίο είναι για λόγους μαζικής κατανάλωσης. Μια δεξιά κυβέρνηση δεν μπορεί να πάει ενάντια στο εαυτό της. Δεν μπορεί να πιέσει τους κεφαλαιοκράτες να λιγοστώσουν τα κέρδη τους για να σώσουν το σύστημα. Θα κτυπήσουν οι εργαζόμενοι αμείλιχτα για να διατηρηθεί η οικονομική σταθερότητα. Αν η κυβέρνηση έδειχνε διατεθειμένη να κινηθεί προς τούτη την κατεύθυνση θα κτυπούσε την φοροδιαφυγή αμείλιχτα και δεν θα προσπαθούσε όπως πριν λίγο καιρό να κτυπήσει τον τιμάρημο. Όλες οι ενέργειες της κυβέρνησης μας δείχνουν ότι ένα τρόπος υπάρχει για να επιβιώσει: Οι τσέπες των εργαζομένων και το κτύπημα του βιοτικού τους επιπέδου».

Τούτη η θέση της ΠΕΟ δίνει όπλα στη ΣΕΚ να βγαίνει σαν μια ακαταμάχητη, δυναμική συντεχνία απέναντι στα μάτια των εργαζομένων όσον αφορά το θέμα του φόρου. Η ΣΕΚ, που όλοι οι εργαζόμενοι ξέρουν ποιός τάξης τα συμφέροντα εξυπηρετεί, κρατεί μια στάση πιο κοντά στους εργαζάτες, με αποτέλεσμα να δημιουργείται απογοήτευση στην μεγαλύτερη μάζα του εργ. κινήματος.

Ακόμα τέτοιες ενέργειες της ΠΕΟ είναι που αφήνει εγκαταλελειμμένες τις μάζες κάτω από την ηγεσία της ΣΕΚ, λόγω έλλειψης προοπτικών και απαγοήτευσης που καθιστούν το κίνημα αδύναμο να διεκδικήσει και να πολεμήσει για τα ιστορικά καθήκοντα της εργ. τάξης. Να πολεμήσει για την εξουσία της εργατικής τάξης που οι ίδιοι οι εργαζάτες θα κυβερνούν τις τσέχες τους.

Το δεύτερο λάθος της ηγεσίας της ΠΕΟ είναι στο θέμα της συνδεδεσης του φόρου με τον τιμάρημο που αναβάλλεται για το 1984-85!!!

Η ΠΕΟ λέγει ότι μέσα στες δημοσιονομικές και οικονομικές συνθήκες του τόπου, μέσα στες συνθήκες του 1983-1984 δεν μπορούμε να σκεφτόμαστε για τιμариμοποίηση. Ας αναβληθεί για το 84-85.

Το θέμα της τιμариμοποίησης εκκρεμεί εδώ και πολλά χρόνια και η κυβέρνηση ουδέποτε έδειξε την διάθεση να συζητήσει το θέμα.

Με το να μεταθέτουμε το ζήτημα είναι σαν να λέμε ολόκληρα στους καπιταλιστές και στην κυβέρνηση «ωραία, αφού έχετε ελλείμματα στους προϋπολογισμούς εμείς θα σας βοηθήσουμε να τους καλύψετε και δεν θα ζητήσουμε να μας δώσετε τίποτε».

Ακόμα και οι αστοί οικονομολόγοι παραδέχονται ότι το καπιταλιστικό σύστημα έχει μπει σε μια κρίση που θα κρατήσει τουλάχιστο μέχρι το 2000 με μικρές μόνο αναιμικές ανακάμψεις όπως αυτή που περνα ο καπιταλισμός από τις αρχές του 83 και θα κρατήσει το πολύ μέχρι το 84.

Αν εμείς σαν εργαζόμενοι δεν ζητήσουμε το μερίδιό μας σε μια περίοδο ανάκαμψης όπως αυτή που περναμε σήμερα, για τις θυσίες που έχουμε κάμει και από τα κέρδη που έχουν βγάλει από πάνω μας τότε θα το κάνουμε. Σε περιόδους κρίσης όπως στο 1985 που υπολογίζουν ακόμα και οι ίδιοι οι αστοί;

Στην περίοδο που ζητά η ΠΕΟ για την συζήτηση της τιμариμοποίησης του φόρου, η κυβέρνηση δεν θα έχει καθόλου μα καθόλου διάθεση για συζήτηση γιατί τα ελλείμματα τους θα έχουν πολλαπλασιαστεί και γιατί θα αντιμετωπίζει την πίεση των κεφαλαιοκρατών για πιο σκληρή στάση απέναντι στους εργαζάτες.

Η ανάλυση της ΠΕΟ δείχνει ότι πραγματικά δεν έχει συλλάβει τα μηνύματα των καιρών ότι δηλ. άρχισε η επιθανάτια αγωνία του καπιταλισμού και προσπαθεί με τις υποχωρήσεις και τις πλασματικές ενέσεις να σώσει κάτι που δεν μπορεί να σωθεί.

Μ' αυτό τον τρόπο αποπλίζει και την εργατική τάξη από την ιδεολογική καθαρότητα που είναι το μεγάλο όπλο που θα της δώσει δύναμη κι αποφασιστικότητα για αγώνα ενάντια στην δεξιά κυβέρνηση και το καπιταλιστικό σύστημα.

Αλέξης

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Με αφορμή τη Σύμβαση στην ένδυση

ΔΙΑΜΑΧΗ Π.Ε.Ο. — Δ.Ε.Ο.Κ. ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

Με αφορμή την υπογραφή της σύμβασης στην ένδυση η ΔΕΟΚ εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία λέει ότι θεωρεί απαράδεχτα χαμηλές τις αυξήσεις με τις οποίες κλείνουν οι συμβάσεις και υπογραμμίζει ότι δεν μπορούμε να μιλούμε για ποσοστά βελτίωσης του εργατικού εισοδήματος. Θεωρεί τεράστιο σφάλμα την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων με διάρκεια μεγαλύτερη των δύο ετών.

Για όλα αυτά θεωρεί αποκλειστικά υπεύθυνους την ΠΕΟ και την ΣΕΚ που υποβάλλουν εντελώς ανώδυνα αιτήματα και γιατί δεν δέχονται συνεργασία για ενιαία διεκδίκηση των αιτημάτων.

Στην ανακοίνωση αυτή η ΠΕΟ απαντά κατηγορώντας τη ΔΕΟΚ ότι αντιμετωπίζει τα εργατικά προβλήματα ανεύθυνα και δημαγωγικά. Στες περιπτώσεις που υπογράφονται μονοετείς συμβάσεις λέει η ΠΕΟ, αυτό γίνεται γιατί οι εργοδότες αρνούνται να δώσουν εκ των προτέρων αυξήσεις για δεύτερο χρόνο και γενικότερα για τη στάση της φέρνει σαν επιχείρημα την αυτόματη αναπροσαρμογή του τιμαριθμού.

Η ΔΕΟΚ βγάζει μια δεύτερη ανακοίνωση με την οποία επιμένει στην άποψη της ότι είναι η εργατική πλευρά που ζητούσε μικρότερης διάρκειας συμβάσεις και γενικά υποστηρίζει τις πρώτες της απόψεις.

Απο αυτή τη διαμάχη βλέπουμε να θίγονται σημαντικά εργατικά προβλήματα όπως το ύψος των αυξήσεων, η χρονική διάρκεια των συμβάσεων, η στάση των συντεχνιών και η γενικότερη πολιτική τους.

Πριν όμως προχωρήσουμε στα διάφορα θέματα που θίγονται στις ανακοινώσεις ας δούμε ποιοι είναι οι λόγοι που δίνουν μια ιδιαίτερη σημασία στη συμφωνία αυτή. Το ύψος της αύξησης που επιτεύχθηκε στον κλάδο αυτό ήταν 11,2% για 2 1/2 χρόνια δηλ. 4,4% για κάθε χρόνο. Ο μέσος όρος των αυξήσεων που κλείνουν οι συμβάσεις σε άλλους κλάδους το '83 είναι 5,7%.

Η γενικότερη πολιτική των συντεχνιών σχετικά με το ύψος των αυξήσεων είναι αυξήσεις

Στον κλάδο της ένδυσης όμως το 95% των εργατών είναι γυναίκες δηλαδή ένα από τα πιο καταπιεσμένα τμήματα της εργατικής τάξης. Εκτός από αυτό ο κλάδος της ένδυσης τελευταία παρουσιάζει προβλήματα. Βλέπουμε π.χ. να σημειώνονται κρούσματα εργοδοτών που απέλυαν τις οργανωμένες εργάτριες για να προσλάβουν ανοργάνωτες.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες η ηγεσία των συντεχνιών κατάφερε να περάσει στις γενικές συνελεύσεις αυ-

το το ύψος των αυξήσεων το οποίο είναι πιο χαμηλό και από το μέσο όρο που κλείνουν οι συμβάσεις σε άλλους τομείς και να μεγαλώσει τη διάρκεια της σύμβασης από 2 σε 2 1/2 χρόνια.

Στες ανακοινώσεις της ΔΕΟΚ βλέπουμε να γίνονται σημαντικές παρατηρήσεις πάνω σε προβλήματα εργατικής πολιτικής. Η ΔΕΟΚ λέει ότι με το ύψος των αυξήσε-

ων που κλείνουν οι συμβάσεις δεν μπορούμε να μιλούμε για ποσοστά βελτίωσης του εργατικού εισοδήματος αλλά για ποσοστά μείωσης. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούμε να μιλούμε για ποσοστά μείωσης του εργατικού εισοδήματος σίγουρα όμως μπορούμε να πούμε ότι με το ύψος των αυξήσεων που κλείνουν οι συμβάσεις διαιωνίζεται και μεγαλώνει η κοινωνική αδικία. Αυτό μπορούν να μας το δείξουν εύκολα οι αριθμοί.

Το 1978 123.000 εργατοϋπάλληλοι έπαιρναν το 35% του ΑΕΠ.

Το 1982 145.000 εργατοϋπάλληλοι παίρναν το 48% του ΑΕΠ.

Η αύξηση του ΑΕΠ στη χρονική περίοδο 78-82 ήταν 23% σε σταθερές τιμές.

Η κατά κεφαλή αύξηση των μισθών της εργατικής τάξης σε σταθερές τιμές ήταν 43,1% στην περίοδο αυτή. Έτσι παρατηρούμε ότι δεν μπορούμε να μιλούμε για ποσοστά μείωσης του εργατικού εισοδήματος. Λαμβάνοντας όμως υπόψη ότι το ύψος των αυξήσεων που διεκδικούνται για το 83-84 είναι πιο κάτω από το μισό του ύψους των αυξήσεων του 78-82 τότε μπορούμε να πούμε ότι το ποσοστό της εργατικής τάξης στο εθνικό εισόδημα θα μειωθεί μεγαλώνοντας έτσι την κοινωνική αδικία.

Συγκρινόμενοι όμως οι αριθμοί με το 1973 φαίνεται πόσο τραγική είναι η κατάσταση για την εργατική τάξη και πόσο έχει μεγαλώσει η κοινωνική αδικία. Το 1973 οι εργατοϋπάλληλοι ήταν το 47% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού και έπαιρναν το 41% του ΑΕΠ. Το 1982 οι εργατοϋπάλληλοι αυξήθηκαν στο 68% του οικονομικού ενεργού πληθυσμού και έπαιρναν το 48% του ΑΕΠ. Παρατηρούμε ότι

ενώ το ποσοστό των εργατοϋπαλλήλων αυξήθηκε κατά 27% το μερίδιό τους στο ΑΕΠ αυξήθηκε μόνο 7%.

Ένα άλλο σημείο το οποίο θίγεται είναι η διάρκεια των συλλογικών συμβάσεων. Η ηγεσία της ΠΕΟ γνωρίζει πολύ καλά ότι συλλογικές συμβάσεις με μικρότερη χρονική διάρκεια ήταν αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος και όχι των εργοδοτών. Τέτοια άλλωστε ήταν και η πολιτική που ίδρυσε εφαρμόσει στο παρελθόν. Συμβαίνει φυσικά πολλές φορές οι εργοδότες κάτω από ορισμένες συνθήκες να μη δέχονται να συμφωνήσουν εκ των προτέρων αυξήσεις για 2ο ή 3ο χρόνο. Αυτό όμως είναι η εξαίρεση και όχι ο κανόνας.

Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στις δυο αριστερές συντεχνίες είναι αποτέλεσμα της πολιτικής και ταχτικής που ακολουθούν οι ηγεσίες των δύο συντεχνιών.

Απο τη μια βλέπουμε την πολιτική της ΠΕΟ να έχει ξεστρατίσει από τον ταξικό προσανατολισμό που έπρεπε να είχε και να περιορίζει το αίτημα της σύμφωνα με την κατάσταση της καπιταλιστικής οικονομίας. Έτσι ενώ ο παγκόσμιος καπιταλισμός σαπίζει και δεν μπορεί να

προσφέρει τίποτε άλλο στην εργατική τάξη εκτός από ανέργια, βλέπουμε την ΠΕΟ να προσπαθεί να σώσει την κυπριακή καπιταλιστική οικονομία περιορίζοντας τα αιτήματα των εργαζομένων.

Απο την άλλη βλέπουμε τη ΔΕΟΚ απομονωμένη απο την εργατική τάξη, να προσπαθεί να κερδίσει μέλη κατηγορώντας την στάση των άλλων συντεχνιών χωρίς όμως να έχει συμβάλει μέχρι τώρα σε όποιο δήποτε βαθμό στη λύση των εργατικών προβλημάτων.

Εκτός από αυτά ενώ και οι δύο συντεχνίες μιλούν για ενότητα της Εργατικής τάξης βλέπουμε τη ΔΕΟΚ να επαναδραστηριοποιείται απο την ΕΔΕΚ σαν ξεχωριστή συντεχνία παίρνοντας τους ΕΔΕΚίτες εργάτες απο την ΠΕΟ και διασπώντας έτσι περισσότερο το συνδικαλιστικό κίνημα ακαι την ΠΕΟ να μη μπορεί να δεχτεί ότι η ΔΕΟΚ είναι πια μια πραγματικότητα και να μη δέχεται να συνεργαστεί μαζί της.

Δημήτρης Σ.

Τσόκκος: Η απεργία στην 6η βδομάδα

Για 6η βδομάδα με ακμαιο το ηθικό συνεχίζουν την απεργία τους οι εργαζόμενοι στις εταιρείες Α. Τσόκκου, που την κήρυξαν την Δεφτέρα 29-8-83.

Σύμφωνα με ανακοίνωση των συντεχνιών (6-9-83) τον περασμένο Απρίλη, οι εργαζόμενοι κατήλθαν σε απεργία διότι ο εργοδότης (Α. Τσόκκος) παραβίαζε τα μίνιμουμ μεροκάματα, το Ταμείο Προνοίας και την τιμαριθμική αύξηση της 1-1-83. Ταυτόχρονα χρωστούσε στις συντεχνίες σοβαρά ποσά για ένσημα αργιών και φιλοδωρήματος των εργαζομένων. Στις 14-4-83 με την μεσολάβηση του Υπουργείου Εργασίας επήλθε συμφωνία, την οποία ο κ. Τσόκκος και οι εταιρείες του δεν εφαρμόσαν. Απο τις 14-4 παρ' όλες τις προσπάθειες των αντιπροσώπων των συντεχνιών, η διέφθυνση δεν ενδιαφέρθηκε να τηρήσει τη συμφωνία. Στες 22-8 οι συντεχνίες με επιστολή τους στον κ. Τσόκκο ζητούσαν την εφαρμογή της συμφωνίας της 14-4, καθώς και την παραχώρηση του νέου τιμαριθμικού επιδόματος της 1-7-83. Ταυτόχρονα τον προειδοποιούσαν ότι αν δεν ανταποκρινόταν σε μία βδομάδα θα κηρύσσονταν απεργία στες εργασίες των εταιρειών του με επιπρόσθετο αίτημα την πληρωμή και των χαμένων μεροκαμάτων. Σαν απάντηση σ' αυτή την επιστολή των συντεχνιών ο εργοδότης την ημέρα που έληγε η προθεσμία (29-8) αφθαιρέτα απόλυσε μέρος του προσωπικού. Σε έχταξη Γενική Συνέλευση που κάλεσαν αμέσως οι εργαζόμενοι αποφάσισαν την κήρυξη της απεργίας τους απο το απόγευμα της ίδιας ημέρας (Δευτέρα

28-8), με τα πιο κάτω αιτήματα:

Η Εταιρεία:

- Να προσλάβει όλους τους απολυθέντες εργατοτεχνίτες.

- Να πληρώσει τον τιμαριθμό της 1-7-83.

- Να ξεφλήσει τα χρήματα που οφείλει προς τα ταμεία αργιών και φιλοδωρήματος των συντεχνιακών ιατρείων που είναι £2,286.190 mls και των δυο συντεχνιών.

- Να καταθέσει στο Ταμείο Προνοίας τις εισφορές που απο τις 15-4-83 αποκόπητε απο τους εργαζόμενους και τις συνεισφορές των εταιρειών του.

- Να εφαρμόσει όλα τα συμφωνηθέντα στο Υπουργείο Εργασίας στις 14-4-83.

- Να πληρώσει όλα τα μεροκάματα, που χάνονται εξ αιτίας της απεργίας.

Στες 31-8-83 ο εργοδότης απάντησε με λοκ-άουτ, αλλά δεν έπαψε ούτε στιγμή να ζητά απεργοσπάστες στις επαρχίες της Λάρνακας και της ελεύθερης Αμμοχώστου. Αδυνατώντας να τους εξασφαλίσει για να σπάσει την απεργία, ζήτησε από τους εργοδότες να εργαστούν χειρονακτικά σαν απεργοσπάστες. Αυτοί αρνήθηκαν και έτσι ο εργοδότης δεν τους πληρώνει τον δεδουλευμένο μισθο του Αυγούστου. Έτσι απο τις 5-9 κατέβηκαν και οι εργοδότες σε απεργία διεκδικώντας τον μισθο του μηνός Αυγούστου, τις ετήσιες αυξήσεις του Γενάρη 1983, τον τιμαριθμό του Γενάρη και Ιουλίου 1983 ή γενικά την εφαρμογή της σύμβασης που διέπει τους όρους εργασίας των εργοδηγών και υπαλλήλων.

Αφτο είναι το ιστορικό της απεργίας στις εταιρείες Α. Τσόκκου, που προκλήθηκε μόνο απο την άρνηση της εργοδοσίας να δώσει στους εργαζόμενους αφτα που τους ανήκουν και που είναι απο μήνες πριν κεχτημένα δικαιώματα τους. Ενω γράφονται αυτές οι γραμμές (3/10) η απεργία μπαίνει στην 6η βδομάδα χωρίς να έχουν πτοηθεί οι εργάτες.

Απόλυτα δικαιολογημένα οι εργάτες έβαλαν σαν αίτημα και την πληρωμή των απεργιακών μεροκαμάτων πράγμα που επιβάλλεται να κατοχυρωθεί σ' όλους τους απεργιακούς αγώνες.

Οι απεργοί-εργαζόμενοι δηλώνουν ότι συσπειρωμένοι γύρω απο τις συντεχνίες τους θα συνεχίσουν την απεργία τους μέχρι που να ικανοποιηθούν όλα τους τα αιτήματα. Και δεν πτοούνται καθόλου απο τις κα-

θημερινές βρισιες, εκφοβίσεις και απειλές του κ. Τσόκκου για απολύσεις, φυλακίσεις κ.λ.π.

Και ούτε προβοκάρονται με τις ενέργειες του κ. Τσόκκου να κατεβαίνει στον χώρο της απεργίας με ένα μερσεντες 300 και να προκαλητικότατο μαγιά για να αρχίσει τις εκφοβίσεις και απειλές του.

Αφτο που πρέπει να χαιρετίσουμε είναι το γεγονός ότι συνάδελφοι των απεργών που εργάζονται σε άλλες οικοδομικές εταιρείες ανταποκρίθηκαν ενεργα στον έρανο των απεργών δίνοντας τους οικονομική ενίσχυση απο το δικό τους μεροκάματο.

Η Σοσιαλιστική Εκφραση τάσσεται ανεπιφύλαχτα στο πλευρο των εργαζομένων-απεργών και πιστεύει απόλυτα στο δίκαιο των αιτημάτων τους.

Β.Ι.

Αντιεπτεταίο για την Κυπριακή «Ανεξαρτησία»

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ

Οι Μαρξιστές και τα Εργατικά Κόμματα δεν μπορούν να γιορτάζουν την Ζυρίχη. Για μας η Ζυρίχη είναι μια τρανταχτή απόδειξη της ιστορικής αδυναμίας της αστικής τάξης να δώσει διεξοδικές λύσεις στο εθνικό ζήτημα. Ταφτόχρονα όμως η υπογραφή της Ζυρίχης αναλυμένη στο φως της Μαρξιστικής Ιστορικής μεθοδολογίας εκφράζει την ανικανότητα της ηγεσίας του μοναδικού κόμματος της Εργατικής τάξης ν' ανταποκριθεί στα ιστορικά της καθήκοντα. Όλα αυτά τα γεγονότα πρέπει να τα αξιολογήσουμε με βάση την διεθνή μεταπολεμική συγκυρία τα επίπεδα ταξικής πάλης και τις ιμπεριαλιστικές αναμοχλεύσεις στην periferia.

Στην δεκαετία του 50 η Ελλάδα μπαίνει σε μια τροχιά δορυφορικής εξάρτησης από τα τράστ και τα αμερικάνικα πολυεθνικά μονοπώλια. Σ' αυτές τις ιστορικές στιγμές της εξαρτημένης καπιταλιστικής ανάπτυξης οι επιθυμίες και οι προσδοκίες της Ελλ. αστικής τάξης δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν τις επιλογές του κυρίαρχου ταξικού ηγεμονικού μπλόκ εξουσίας που διάρθρωσε το καθεστώς της Αμερικανοκρατίας στην Ελλάδα. Έτσι με δεδομένη την εξάρτηση (οικονομική και πολιτική) του απελευθερωτικού αγώνα από καπιταλιστικά μητροπολιτικά κέντρα αποφάσεων μέσα από την χρησιμοποίηση της ελληνικής μπουρζουαζίας σαν περιφερειακού πληρεξουσίου, πρέπει να συμπεράνουμε ότι ο ενωτικός αγώνας άρχισε αφού οι Αμερικάνοι είχαν δώσει εκ των προτέρων την δική τους συγκατάθεση. Αφτή η συγκατάθεση δεν αποτελεί έκπληξη αν την δούμε μέσα στα ιστορικά δεδομένα που διαμόρφωσε η μεταπολεμική συγκυρία, όπου ο βρετανικός ιμπεριαλισμός βγαίνει σημαντικά αποδυναμωμένος (στην δεκαετία του 40 η Αγγλία παραχώρησε εθνική ανεξαρτησία σε μια σειρά χώρες που αν-τιπροσώπευαν πληθ. 500 εκ.). Μέσα σ' αυτό το πλέγμα των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων οι Αμερικάνοι βλέπουν την επέχταση της ενόχλησης του ιμπεριαλιστικού στρατηγικού τους συστήματος να περνά μέσα από την αποδυνάμωση της Βρετανικής αποικιοκρατικής παρουσίας στο νησί.

Η ΕΘΝΑΡΧΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΡΟΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ:

Η Εθναρχία μπήκε στον απελευθερωτικό αγώνα παρά την θέληση της. Εγκλωβισμένη μέσα στην μέγερη των αντιποικιακών διαθέσεων της εργατικής τάξης μπήκε μέσα στον αγώνα ακριβώς για να εμποδίσει την ολοκλήρωση του αστικοδημοκρατικού μετασχηματισμού που θα σημάδευε και την συμπλήρωση του Βιολογικού κύκλου της Φεουδαρχίας. Διείδε μέσα απ' αυτή την προοπτική να απελευθερώνεται μια δύναμη η οποία πολύ δύσκολα θα μπορούσε να συγκρατηθεί. Έτσι με την οργανική της ένταξη στο κίνημα θα μπορούσε να το οδηγήσει μέσα από διπλωματικές μανούβρες στον συμβιβασμό.

Η έλλειψη και η απουσία μιας μαρξιστικής επαναστατικής εναλλακτικής λύσης είχε σαν αποτέλεσμα οι ουσιώδεις μεταβολές πούχαν συσσωρευτεί

στην βάση της κοινωνίας και άνοιγαν μια προοπτική για επαναστατική διέξοδο στις εξελίξεις να οδηγήσουν σε μια αστική παραλλαγή βοναπαρτισμού.

Ο Μεγαλοϊδεατισμός της μεταβυζαντινής παράδοσης ήταν πάντα η ασφαλισμένη δικλείδα της θρησκευτικής ηγεσίας. Ήταν η βαλβίδα μέσα από την οποία ξεφύσκιζε η κοινωνική αγανάκτηση ενάντια στην αποικιακή εκμετάλλευση. Όλα αυτά σε σχέση με καθυστερημένη οικονομική δομή και την καλλιέργεια (για ένα τουλάχιστον αιώνα) της μυθολογίας της Βυζαντινής μεγαλοπρέπειας που συντηρούσε την θρησκευτική παράδοση και τόνωνε τον ηγετικό και «αναντικατάστατο» ρόλο της εκκλησιαστικής ηγεσίας στην ρύθμιση των κοινωνικών διαδικασιών φανερώνουν μια παραμορφωμένη έκφραση της ταξικής πάλης αν και πολλές φορές η «λαϊκή» πίστη κουβαλώντας μέσα μαζί της συσσωρευμένα διαχρονικά βιώματα, πολλές φορές τα διοχέτευε σε επαναστατική πραχτική. Βλέπουμε δηλαδή τους ιδεολογικούς μηχανισμούς της εμπορομεσιτικής αστικής τάξης να μπαίνουν σε λειτουργία, να επεμβαίνουν στην λαϊκή συνείδηση, να οργανώνουν τον θρησκευτικό λόγο μέσα στο λαό και να εκμειούν την συναίνεση τους στις δοσμένες ιστορικά κοινωνικές σχέσεις. Έτσι κατάφερνε πάντα να απομακρύνει τις όποιες «κοινωνικές ανησυχίες» που ενοχλούσαν τις λεπτές ισορροπίες (που επέτρεπαν στην εκκλησία να διαδραματίζει αποφασιστικό ρόλο στον πολιτικό στίβο).

Το απελευθερωτικό κίνημα στην Κύπρο περνά μέσα από την δύνη των αντιθέσεων αρχικά ανάμεσα στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και τις καθυστερημένες παραγωγικές σχέσεις των οθωμανικών φεουδαρχικών δομών, όπως και των αντιθέσεων που γέννησε αργότερα η σκληρή καταπίεση του βρετανικού αποικιακού συστήματος που είχαν σαν αποτέλεσμα την συγχώνευση αυτών των

αντιθέσεων με τις εθνικές και που τις σφράγισαν μάλιστα με μια χωρίς προηγούμενο ένταση.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΠΙΩΣΗ

Στην Δυτική Ευρώπη η εποχή των αστικοδημοκρατικών επαναστάσεων και η δημιουργία ενιαίων εθνικών κρατών συντελέστηκε σε μια χρονική περίοδο περίπου από το 1789 ως το 1871. Αφτή η εποχή ήταν εποχή εθνικών κινήσεων και δημιουργίας εθνικών κρατών. Αντίθετα στην Βαλκανική όπως και στην Ασία η εποχή των αστικοδημοκρατικών επαναστάσεων ολοκληρώθηκε μετά το 1905 με την Εμφάνιση Εθνικών δημοκρατικών κινήσεων και την τάση για την δημιουργία εθνικά ανεξάρτητων και ενιαίων κρατών.

Από την άποψη του εθνικού ζητήματος η διαμόρφωση του σύγχρονου ελληνικού Έθνους όπως άλλωστε και ο αστικοδημοκρατικός μετασχηματισμός της χώρας — συντελέστηκε εξ' αιτίας μιας σειράς ιστορικών παραγόντων μ' ένα αργό ρυθμό με συμβιβασμούς και διπλωματικές μηχανορραφίες.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η αστική τάξη πραγματοποίησε με μεγάλη ιστορική καθυστέρηση την εθνική ενοποίηση με τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους του 1912 και 1922 και με τον βίαιο Εκπατισμό όλων των εθνικών μειονοτήτων: Τούρκων, Εβραίων, Σλαβών κλπ στη Μακεδονία, Θράκη, Μ. Ασία, Κρήτη. Η αισχρή συνθήκη για την «εκούσια ελληνοβουλγαρική μετανάστευση» — με την οποία η ελληνική και Βουλγαρική μπουρζουαζία πάνω στη Βάση ενός έξαλλου και στείρου εθνικισμού μετακίνησαν βίαια τους πληθυσμούς της Μακεδονίας — είναι απλά και μόνο ένα παράδειγμα του χαρακτήρα της «εθνικής ενοποίησης» από την αστική τάξη σε μια περίοδο που ήταν ανίκανη να παίξει τον σχετικό προοδευτικό ρόλο του παρελθόντος.

Έτσι αν τα αστικοδημοκρατικά και εθνικά καθήκοντα

την περίοδο της οργανικής ανάπτυξης του Καπιταλισμού τα έλυσε η αστική τάξη με τις εθνικές και αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις, την περίοδο που ο καπιταλισμός πέρασε στο ανώτατο αναπτυξιακό στάδιο του μονοπωλιακού κεφαλαίου ο αγώνας για λύση των εθνικών προβλημάτων διαπλέκεται με την σοσιαλιστική προοπτική.

Από την άποψη αυτή η εθνική ολοκλήρωση η αποκρουστικότητα θα μπορούσε να συντελεστεί μόνο κάτω από συνθήκες σοσιαλιστικού σχεδιασμού.

Πάντως πρέπει να τονίσουμε ότι οι ενωτικές διαθέσεις της Ελληνοκυπριακής πλειοψηφίας δεν ήταν ούτε ψεύτικες ούτε αντανάκλωση στην αστική πολιτική ιδεολογία της Μεγάλης Ιδέας. Αντίθετα είχαν έντονο αντιαποικιακό χαρακτήρα. Αφτή η αντιαποικιακή έκρηξη διοχετεύτηκε στα εθνικιστικά κανάλια που άνοιξε η αστική τάξη απλά και μόνο επειδή ο Μαρξιστικός εσκαφέας το κόμμα της εργατικής τάξης δεν είχε φροντίσει ν' ανοίξει τα δικά του διεθνιστικά κανάλια μέσα από τα οποία το λαϊκό κίνημα θα κολυμπούσε, θα ξέφευγε από τις παγίδες και τις περιπέτειες. Η σοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση στη βάση της εθνικής και ταξικής καταπίεσης θ' αναγνώριζε τα εθνικά δικαιώματα στην Τουρκοκυπριακή μεινότητα. Το αίτημα της λείστερης δημοκρατικής αφοδιάσεως σαν συλλογική επεξεργασία μιας κοινής στρατηγικής πλατφόρμας Ε/Κ και Τ/Κ εργατών θα προκαλούσε πλατείες συσπειρώσεις φτωχών αγροτών οι οποίοι κάτω από το βάρος της αποικιακής καταπίεσης και της καθυστερημένης οικονομικής υποδομής υπόφεραν και θα δέχονταν με ενθουσιασμό μια αγροτική μεταρρύθμιση.

Ο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Η προδοσία και ο συμβιβασμός του ενωτικού Κινήματος αποσιωπήθηκε από την ηγεσία του ΑΚΕΛ ενώ για την ηγεσία της ΕΔΕΚ αποτελεί κάτι περι-

που σαν ιεροσύλια το να ασχοληθεί κανείς με την Ζυρίχη. Ουδέποτε οι ηγεσίες αυτών των δυο αριστερών κομμάτων δεν εξήγησαν στην εργατική τάξη για το τι ήταν η Ζυρίχη και κάτω από ποιους όρους υπογράφηκε. Με φανφαρονισμούς τυμπανοκρουσίες και μεγαλόστομες διακηρύξεις που προκαλούν αναγούλα σε κάθε ταξικά συνειδητοποιημένο εργάτη προσπαθούν να συγκαλύψουν την συνθηκολόγηση που έγινε και που οφείλεται στην ιστορική αντικειμενική αναπηρία της αστικής τάξης. Κάθε φαινόμενο είναι αποτέλεσμα της αιτιολογικής δράσης της ιστορίας. Επομένως και η γνώση μας για τα φαινόμενα πρέπει να είναι αιτιακή (υπερμεινιστική). Πρώτα-πρώτα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι λύσεις εθνικές δεν υπήρξαν ποτέ στην ιστορία, δεν υπάρχουν και δεν θα υπάρξουν όπως κοκορεύονται οι σταλινικοί και οι σοσιαλ-δημοκράτες. Οι λύσεις ήταν πάντα ταξικές και διάρθρωσαν οικονομική δομή και πολιτειακούς θεσμούς είτε καπιταλιστικούς είτε σοσιαλιστικούς. Τα υπόλοιπα είναι μπλαμπλολογία και γραφειοκρατικές μασκαράδες. **Άραγε είναι τυχαίο που το σύνταγμα της Ζυρίχης κατοχυρώνει το αναπαλλοτρίωτο της εκκλησιαστικής περιουσίας; Ήταν η δεν ήταν δελεαστική αφτή η πρόταση προς τον Βοναπαρτή Μακάριο και την τάξη του;**

Η Ζυρίχη τώρα σαν τέτοια εκφράζει την κωδικοποίηση ορισμένων διπλωματικών ενεργειών του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού για να πατήσει πόδι στην Κύπρο. Και το πέτυχε μέσα από μια συγκαλυμμένη μορφή νεοαποικιακής εξάρτησης με καθεστώς τριπλής συγκυριαρχίας με την χρησιμοποίηση δυο περιφερειακών πληρεξουσίων της Τουρκικής και Ελληνικής αστικής τάξης.

Αφτή η λύση εξασφάλιζε:

α. Την σταθεροποίηση του ιμπεριαλιστικού στρατηγικού συστήματος των Αμερικάνων στην Αν. Μεσόγειο.

β. Δεν έδινε παραπέρα τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις με την Αγγλία και διατηρούσε την ενότητα του ΝΑΤΟ.

Από την δική τους πλευρά η Ε/Κ αστική τάξη υπογράφηκε την Ζυρίχη γιατί πίστεψε ότι η μεταπολεμική συγκυρία της μεγάλης καπιταλιστικής άνθισης θα την βοηθούσε να συμμετέχει στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας. Αφτή η ένταξη όμως στην παγκόσμια παραγωγική διαδικασία δεν έγινε αυτόνομα αλλά μόνο με την βοήθεια του Βρετανικού ιμπεριαλισμού (ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ). Έτσι μια νέα φάση αρχίζει. Η ιστορία του Κυπριακού Βοναπαρτιστικού κράτους που αναπαράγει την εξαρτησιακή του σχέση με την μεταφύτεψη των πιο αντιδραστικών πολιτειακών δομών που διαθέτει το οπλοστάσιο της αστικής τάξης στην Ευρώπη.

Οι συμφωνίες της Ζυρίχης όχι μόνο τροφοδότησαν τις φυγόκεντρες εθνικές τάσεις της τουρκοκυπριακής μειονότητας αλλά και υπονόμωσαν τον συγκεντρωτισμό του κυπριακού καπιταλισμού και τον σχηματισμό του «ανεξάρτητου» κυπριακού κράτους.

Οι προσπάθειες του Μακαρίου να ενισχυθούν πάνω σε μια

Ο εθνικισμός της ΕΔΕΚ και οι μηχανισμοί καταστολής

καπιταλιστική βάση οι κεντρικές τάσεις στο ζήτημα της κρατικής εξουσίας με την υπονόμευση των αντιπροσωπευτικών θεσμών και την ενίσχυση της εκτελεστικής Βοναπαρτιστικής εξουσίας της Ελληνοκυπριακής αστικής τάξης πάνω σε μια στενή εθνικιστική σκοπιά προκαλέσαντες αντιδράσεις της Τουρκοκυπριακής μπουρζουαζίας που επέμενε στη διατήρηση του στάτους της Ζυρίχης και επιζητούσε την αποδυνάμωση της κεντρικής ελληνοκυπριακής κυβέρνησης.

Όσον αφορά το βιομηχανικό κεφάλαιο, ο αφητην περιόδο είναι σε εμβριακή κατάσταση και φαίνεται να ανησυχεί ιδιαίτερα γιατί βλέπει ότι τα σύνορα του εθνικού κράτους βάζουν φραγμούς και εμποδίζουν την ομαλή ορθολογιστική καπιταλιστική ανάπτυξη δημιουργώντας εντάσεις που δεν την αφήνουν να αποκτήσει συνοχή και σταθερότητα.

Ο ουσιαστικός αντιπρόεδρος αστός πολιτικός και μέλος της κυβέρνησης Μακάριος, Π. Γιωρκάτζης έφτασε στο σημείο να υποστηρίξει ότι «η Κύπρος πάντοτε ήταν Ελληνική και ότι το όνειρό μας για το οποίο η ΕΟΚΑ άρχιζε τον αγώνα θα υλοποιηθεί».

Αφές οι εξελίξεις οδηγούν σε μια διαρκή ανασκύκλωση της κρίσης στο εθνικό ζήτημα μέχρι το 1974 όπου επιχειρήθηκε μια δυναμική διεφθέρση της κρίσης από τους Τούρκους αστούς και τους Έλληνες συνταγματάρχες. Το βαρύ τίμημα όμως από τους ερασιτεχνισμούς και τις ακροβασίες των αστών το πληρώνουν οι Τ/Κ και Ε/Κ εργάτες με το αίμα τους.

ΕΦΘΥΝΕΣ

Τελειώνοντας πρέπει να σημειώσουμε τις ιστορικές εφθύνες της Ακελικής ηγεσίας η οποία είχε καθίσει να εξηγήσει και να αναλύσει μέσα από ανοιχτές μαζικές διαδικασίες στους Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες και αγρότες ότι η πάλη για αφοδίαθεση του Κυπριακού λαού ήταν πρώτα και πάνω απ' όλα πάλη εναντίον της Βρετανικής αποικιακής εξάρτησης και πως η πάλη αυτή ήταν συνδυασμένη με την πάλη των Ελλήνων και Τούρκων ακόμα και των Βρετανών εργατών ενάντια στη δική τους καταπίεση.

Ακόμα πως ο αγώνας για την αφοδίαθεση ήταν δεμένος με τον αγώνα ενάντια στην εξουσία του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης όχι μόνο στην Κύπρο αλλά και στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Και πως η πάλη αυτή ήταν συνδυασμένη με την πάλη του Ευρωπαϊκού και παγκόσμιου προλεταριάτου για την ανατροπή της κυριαρχίας της αστικής τάξης, την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και του εθνικού κράτους. Για την δημιουργία μιας ομοσπονδιακής εργατικής κρατών που με την σχεδίαση της παραγωγής τον εργατικό έλεγχο και την αφοδίαχρηση θ' αποτελούσε το αναγκαίο μεταβατικό στάδιο προς την κομμουνιστική κοινωνία. Και κάτι άλλο. Ξέρουμε πολύ καλά ποιες και πόσες γκρίζες λυκοσυμμορίες κρύβονται πίσω από τους λέμε ότι όσο αίμα εργατικό έχυσαν για να ικανοποιηθούν τα εθνικιστικά τους καπρίτσια θα το πληρώσουν διπλά και τριπλά. Η ιστορία θα τους χα-στουκίσει και δεν θα ξανασχοληθεί μαζί τους. Τα εθνικά τους τοαλιμάκια οι επετειακές πανηγυρίες οι παρελάσεις και οι παράτες είναι τα τελευταία σπαρταρίσματα του αλόγου που αργοπεθαίνει.

ΜΑΡΙΟΣ Κ.

Στη Σ.Ε. φύλλα 126, 127, 128 δώσαμε μια κριτική ανάλυση από μια μαρξιστική σκοπιά του προγράμματος που η ΕΔΕΚ κατέβαζε στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές με υποψήφιο τον πρ. του κόμματος Λυσσαρίδη.

Σε εκείνη την ανάλυση δείχνουμε, πιανοντας εκτεταμένα βασικά ζητήματα πολιτικής, τη στροφή που κάνει η ΕΔΕΚ και την απομάκρυνση της τόσο από δικές της παλιές αρχές και θέσεις αλλά περισσότερο από τις μαρξιστικές αρχές και μεθόδους.

Τότε μπροστά στο κατήφορο που έπαιρνε η ηγεσία της ΕΔΕΚ καλούσαμε σαν Αριστερή Πτέρυγα τη βάση της ΕΔΕΚ και κύρια τα πιο δραστήρια και προχωρημένα στελέχη της σε συσπείρωση και επαγρύπνηση.

Παρα τις αντιδράσεις από τα στελέχη της βάσης ενάντια σ' αυτή την πορεία και παρα τις σαφείς υποδείξεις και κριτική τους προς την ηγεσία τόσο μέσα από τις ομάδες βάσης όσο και μέσα από τις τελευταίες συνδιασκέψεις του κόμματος, η κατρακύλα της ηγεσίας και η πορεία της στροφής της προς τα δεξιά συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό γεγονός που το βλέπουμε να αντανακλάται σ' όλα τα μέτωπα και σ' όλα τα επίπεδα.

Έτσι μέσα από μια εθνικιστική έξαρση χειρίστου βαθμού βλέπουμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ να λιβανίζει το στρατεύμα (μέσα από το εκφραστικό της όργανο τον Ανεξάρτητο ημερ. 3.10.83) με την ευκαιρία της παρελάσεως για την «ανεξαρτησία» αυτό το στρατεύμα που μόλις πριν εννια μόνο χρόνια στράφηκε ενάντια στην εργατική τάξη ανοίγοντας διάπλατα τις πόρτες στον Αττίλα γεγονός που πλήρωσε η εργατική τάξη με χιλιάδες νεκρούς και αίμα.

Εξυμνει αυτό το στρατεύμα που στάθηκε η αιτία να χάσουν τη ζωή τους και να χύσουν το αίμα τους τόσοι και τόσοι ΕΔΕΚΙΤΕΣ κατά την αντίσταση ενάντια στο Πραξικόπημα.

Ερωτούμε τους εγκεφάλους της ηγεσίας της ΕΔΕΚ: Τι άλλαξε εδώ και εννια χρόνια στο στρατεύμα όσον αφορά την δομή του και τον τρόπο λειτουργίας του έτσι ώστε να μας εγγυάται ότι δεν θα χρησιμοποιηθεί ξανά και ξανά ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων όταν οι αστοί δουν ότι λιγοστεύουν η κινδυνεύουν τα κέρδη και τα πλούτη που έκαναν ξεζουμίζοντας καθημερινά τους εργαζομένους;

Μήπως είδαμε να γίνεται εκδημοκρατικοποίηση στο στρατεύμα η τους στρατιώτες να συμμετέχουν στον έλεγχο και δοκιμή του μέσα από ελεύθερο συνδικαλισμό τους;

Πού πάνε οι παλιές θέσεις της ΕΔΕΚ για στράτευση λαού και πόρων — ΛΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ;

Αυτά είναι ορισμένα καυτά ερωτήματα που έχει ο κάθε συνειδητός ΕΔΕΚΙΤΗΣ και που η ηγεσία έχει υποχρέωση να δίνει λόγο.

Αυτή η πορεία είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας της σημερινής ηγεσίας της ΕΔΕΚ να δώσει μια πειστική πολιτική όσον αφορά το εθνικό πρόβλημα προτάσσοντας ένα ταξικό επαναστατικό πρόγραμμα που να απευθύνεται στις εργαζόμενες μάζες Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων — το μόνο πρόγραμμα που θα μπορούσε να δώσει λύση στο πρόβλημα Είναι

αποτέλεσμα της έλλειψης οποιασδήποτε εμπιστοσύνης προς τους εργαζόμενους και την δύναμη που έχει σήμερα το εργατικό κίνημα στην Κύπρο και παγκόσμια.

Έτσι βλέπουμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ να σύρεται σιγά σιγά μέσα σε εθνικιστικά κανάλια και να μετατρέπει το πρόβλημα από ζήτημα ανατροπής των δυο αστικών τάξεων, Ε/Κ και Τ/Κ — που κρατούν την Κύπρο και την Εργατική τάξη μοιρασμένη — λόγω των συγκρουόμενων τους συμφερόντων, σε ζήτημα αντιπαράθεσης δυο συγκεκριμένων στρατών:

Του δικού μας από τη μια που έχει τάξει σαν σκοπό του (σύμφωνα με τον Ανεξ.) την φύλαξη των συνόρων μας και του Τ/κου στρατού από την άλλη που θέλει να προχωρήσει στη κατάληψη νέων εδαφών. Για κάθε μαρξιστή όμως αυτές οι θέσεις δεν δείχνουν τίποτα παραπάνω από εθνικιστικές εξάρσεις που δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τις παραδόσεις της ΕΔΕΚ και τον Μαρξισμό.

Για κάθε μαρξιστή είναι γνωστό ότι κάθε Αστικό Κράτος και κατ' επένταση οι μηχανισμοί του όπως στρατός, αστυνομία είναι όργανα προς εξυπηρέτηση και φύλαξη των συμφερόντων της κυριαρχίας αστικής τάξης. Το ίδιο και ο οποιοσδήποτε στρατός εί-

ναι ένας μηχανισμός καταστολής και τρομοκρατίας ενάντια στην εργατική τάξη που κινείται για διεκδικήσεις.

Παντού και πάντοτε οι στρατοί χρησιμοποιήθηκαν για να κτυπήσουν την εργατική τάξη μα ποτέ δεν στάθηκαν ικανοί να φυλάξουν σύνορα (είναι οι Εθνικές αντιστάσεις που πάλαιψαν ενάντια στο Χίτλερ και όχι οι στρατοί των αστών που έπεσαν σαν χάρτινοι πύργοι σε χρόνο ρεκόρ).

Εμείς στην Κύπρο έχουμε την πρόσφατη πικρή εμπειρία τόσο της Ελλάδας με την εφτάχρονη χούντα όσο και στην ίδια την Κύπρο όπου ο στρατός στάθηκε ικανός για το πραξικόπημα μα ανίκανος να κρατήσει τα στρατεύματα εισβολής έξω από την Κύπρο.

Ο ίδιος ο Παπανδρέου διακήρυξε ότι είναι ικανός ο Τουρκικός στρατός να καταλάβει ολόκληρη την Κύπρο σε 48 ώρες.

Προς τι λοιπόν όλες αυτές οι στρατιωτικοφιλίες της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και του «Ανεξάρτητου»; Γράφει και τα εξής εξωφρενικά ο «Ανεξάρτητος» «Η προχθεσινή στρατιωτική παρέλαση αναπτέρωσε το ηθικό του λαού μας που μερικοί, εδώ και εννια χρόνια, προσπαθούν με την ενδοτική τους να υποβιβάσουν προφανώς την «υπεροπλία» των στρατευμάτων του

Αττίλα». Μέσα από αυτή την παράγραφο βγαίνει ξεκάθαρα ότι βασίζει πλέον η ηγεσία της ΕΔΕΚ την πολιτική της για ανύψωση του ηθικού του λαού και την προοπτική λύσης του Κυπριακού μέσα από την «υπεροπλία» που εξασφαλίσαμε και πρέπει να διατηρούμε έναντι του Αττίλα.

Μεγαλύτεροι τυρλατάνισμοι από αυτούς δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν από μια ηγεσία που θέλουν να λέγονται σοσιαλιστές.

Είναι καιρός η ηγεσία της ΕΔΕΚ να αναλογιστεί που οδηγεί το κόμμα.

Ο ενθουσιασμός των μαζών δεν θα ρθει με εξοπλισμούς και υπεροπλίες του στρατεύματος. Μια τέτοια προσέγγιση μόνο εθνικιστικές τάσεις μπορεί να αναβιώσει.

Μόνο ένα σοσιαλιστικό — ταξικό πρόγραμμα που θα είναι ταγμένο για εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων είναι ικανό να αγγίξει την καρδιά του κάθε εργαζόμενου και να ανυψώσει το ηθικό του για πάλι τόσο ενάντια στην αστική τάξη όσο και ενάντια στα κατοχικά στρατεύματα για εξαίεψη της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης και το κτίσιμο της δικής του σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Μάζος

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΑ ΜΑΣ ΠΑΙΔΙΑ

Αγρυπνοί φρουροί της προδομένης μας πατρίδας

Χιλιάδες λαοί απ' όλες τις ελεύθερες περιοχές συνέρρευσαν στη Λευκωσία και καμάρωσαν με περηφάνεια τα στρατευμένα νεώτα της Κυπρου στην προχθεσινή στρατιωτική παρέλαση που οργανώθηκε στην πρωτεύουσα με την ευκαιρία της 23ης επετείου της Κυπριακής ανεξαρτησίας.

Στην άψογη εμφάνιση των στρατιωτών μας απεικονίζονταν η αποφασιστικότητα τους να παραμείνουν αγρυπνοί φρουροί της προδομένης μας πατρίδας και να υπερασπισθούν

με σθένος και αποφασιστική τη δύναμη παράσσει ανάγκη, τα εδάφη της να τινόν κάθε προσπάθεια σ' ατεμμάτων του Αττίλα για την δημιουργία νέων τετελεσμένων γεγονότων.

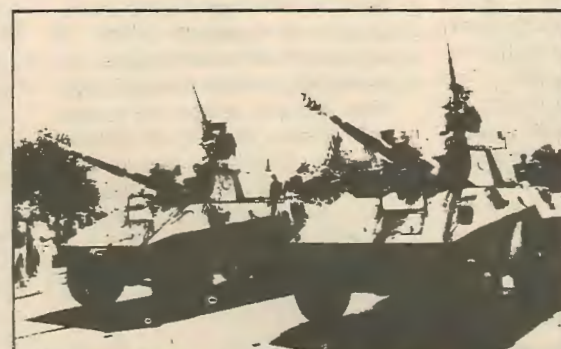
Η προχθεσινή στρατιωτική παρέλαση αναπτέρωσε το ηθικό του λαού μας, που μερικοί, εδώ και εννια χρόνια, προσπαθούν με την ενδοτική πολιτική τους να υποβιβάσουν προφανώς την «υπεροπλία» των στρατευμάτων του Αττίλα.

Το κριτήριο της παρέλασης δέχθηκε από ειδική επιτροπή διασφάλιση των λεωφόρων Δημοσθένη Σεβέρη και Γρηγόρη Διγενή ο Προδρόμος της Δημοκρατίας κ. Γε

ώργιος Λαδάς, περιτοχίζόμενος από τον Υπουργό Εσωτερικών και Άμυνας κ. Χριστόδουλο Βενισίη και τον Αρχηγό της Εθνικής Φρουράς στρατηγό Παπασιγάρι.

Την παρέλαση παρακολούθησαν ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, Αρχηγοί και εκπρόσωποι πολιτικών κομμάτων, ο Πρόεδρος της Ελλάδας, ο Πρίγκιπας και μέλη της Διπλωματικής Σύσκεψης, πρώην Υπουργοί, ο Διοικητής της Ειρηνοδικτικής Δυνάμεως των Ηνωμένων Εθνών στην Κύπρο, ο Πρόεδρος και τα μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου, μέλη της Βουλής των Αντιπροσώπων, ο Υπαρχηγός της Εθνικής Φρουράς, ο Πρόεδρος και μέλη της Επιτροπής Δημοσίου Υπομνήματος, Γενικοί Διευθυντές Υπηρεσιών, μέλη του Προεδρικού Συμβουλίου, ο Αρχηγός της Αστυνομίας, εκπρόσωποι κοινοτήτων στη Βουλή, ο Σύμβουλος του Προέδρου για Πολιτιστικά Θέματα, εκπρόσωποι θρησκευτικών ομάδων, ο Δήμαρχος Λευκωσίας, Αναπληρωτές Επαρχοί, Πρόεδροι Ημερησίων Οργανισμών και άλλοι επίσημοι.

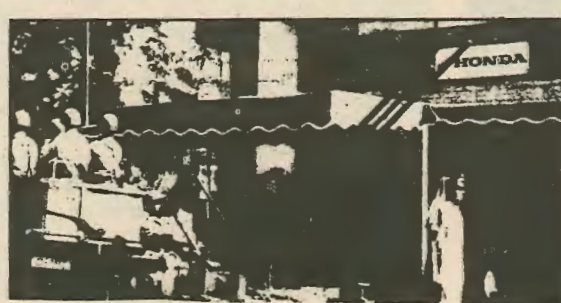
■ Οι φωτογραφίες είναι του ΑΝΑΡΕΑ ΜΩΥΣΕΣ.

Υπερσύγχρονα όπλα τύπου «Εγκέσ ΕΕ-9 Κασκαβίλ» Βραζιλιανικής κατασκευής. Κατασκευάστηκαν ύστερα από μακροχρόνιες μελέτες του Πανεπιστημίου του Σάο Πάολο, του Βραζιλιανικού Στρατού και της εταιρείας Εγκέσ. Με μήκους 3 μέτρων και πυροβόλου των 90 χιλ. έχουν την δυνατότητα να πλήττουν άρματα ημέρα και νύκτα σε απόσταση 2400 μέτρων! Είναι ακόμα εφοδιασμένα με αντιαεροπορικό πυροβόλο 12.7 χιλ. και ένα πολυβόλο 7.62 χιλ.

Αντιαρματικο πυροβόλο «Μίλαν». Η τελευταία λέξη της σύγχρονης τεχνολογίας. Ιδιαίτερα ευκολοχρηστικό δύναται να πλήξουν άρματα σε απόσταση από 25 μέχρι 2000 μέτρα. Ζυγίζουν μόλις συνολικά 27.5 κιλά και η ταχύτητα εκτοξεύσεως φθάνει τα 200 μέτρα ανά δευτερόλεπτον. Το μήκος του πυροβόλου είναι μόλις 0.77 εκ. του μέτρου.

«Ανεξάρτητος» 3/10/83

Εθνικιστική έξαρση από σοσιαλιστικό έντυπο

ΔΙΕΘΝΗ — ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΕΘΝΗ — ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΕΘΝΗ — ΣΥΝΤΟΜΑ

ΧΙΛΗ

Η παραμονή της 10ης επετείου του στρατιωτικού πραξικοπήματος στη Χιλή (10 Σεπτεμβρίου) τηρήθηκε ως 5η μηνιαία μέρα διαμαρτυρίας ενάντια στο καθεστώς Πινοσέτ. Τα σώματα ασφάλειας του διχτάτορα σκότωσαν 4 διαδηλωτές, πλήγωσαν 100 και σύλλαβαν 400. Στην ηγεσία της εκδήλωσης βρισκόταν, όπως και τον Μάη που ξεκίνησαν οι «μέρες διαμαρτυρίας», η συντεχνία των Μεταλλωρύχων Χαλκού.

Οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία, έρριξαν πέτρες και αναποδογύρισαν αυτοκίνητα όταν η αστυνομία έριξε χωρίς να έχει προκληθεί

Στο μεταξύ η ανεργία έφτασε τα 33% και το εξωτερικό χρέος τα 18 δισ. δολάρια.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και οι 600 περίπου Τραπεζές που δάνεισαν λεφτά στη Χιλή αναγκάστηκαν να επιτρέψουν αναβολή της αποπληρωμής 3.6 δισ. δολλ. αυτό το χρόνο μετά που δάνεισαν άλλα 1.3 δισ. για να υποβοηθήσουν την κυβέρνηση να αποπληρώσει 2 δισ. τόκους.

Στην ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ και το ΠΕΡΟΥ είχαμε ταραχές, διαδηλώσεις και θύελλες απεργιών το Σεπτέμβρη. Στο Περού έγινε 24ωρη γενική απεργία στις 27 ενάντια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης ενώ στην Αρ-

WORKERS OF THE WORLD, UNITE
THE Struggle May 1983
VOICE OF SOCIALISM IN THE PAKISTAN PEOPLES PARTY AND THE LABOUR MOVEMENT

BUILD A MASS PPP

Δίσεκτος χρόνος για τους διχτάτορες

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Ένας άλλος αιμοσταγής διχτάτορας της εποχής μας ο Ζία Ουλ Χακ του Πακιστάν άρχισε να καταρρέει στα έχτα του γενέθλια. Λίγες μέρες μετά την 6η επέτειο της επιβολής της στρατιωτικής του δικτατορίας ξέσπασαν αιματηρές ταραχές που συνεχίζονται μέχρι και το τέλος του Σεπτέμβρη. (Από τις 14 Αυγούστου).

Έγιναν εκατοντάδες συλλήψεις ενώ οι αρχές άρχισαν να πυροβολούν στο ψαχνό. Οι διαδηλώσεις όμως κλιμακώθηκαν κι έφτασαν την κατάσταση πλήρους εξέγερσης (οδοφράγματα, ένοπλες μάχες με αστυνομία κκ).

Δυστυχώς οι εκδηλώσεις περιορίστηκαν κατά κύριο λόγο στην περιοχή Σιντ. Το αποφασιστικό χτύπημα για τον Ζία μπορεί να έλθει μόνο από την επέχταση της εξέγερσης ανάμεσα στους Παντζιάπιας που αποτελούν τα 2/3 του πληθυσμού. Το μόνο κόμμα που μπορεί να ενώσει τις 4 κύριες κοινότητες του Πακιστάν είναι το Λαϊκό Κόμμα (PPP) που ηγείται και των εκδη-

λώσεων στην περιοχή των Σιντις. Η γυναίκα του εκτελεσθέντα πρώην Πρωθυπουργού Κα Μπούττο που ηγείται του κόμματος κάλεσε στις 23 του Αυγούστου τους Παντζιάπιας να ακολουθήσουν το παράδειγμα των Σιντις. Παρά το γεγονός ότι η ηγεσία αυτού του κόμματος είναι αστική έχει ρίζες και απήχηση στην εργατική τάξη λόγω παράδοσης κι έλλειψης εναλλακτικής λύσης.

Εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έγιναν και στο εξωτερικό όπου ζουν χιλιάδες εξόριστοι. Στην Ευρώπη αναπτύχθηκε Μαρξιστική τάση μέσα στο Λαϊκό Κόμμα. Η τάση αυτή, που εκδίδει το μαρξιστικό περιοδικό "The Struggle" («Η Πάλη»), βλέπει τη σοσιαλιστική επανάσταση στο Πακιστάν σαν μέρος της επανάστασης στην Ινδία, τη Σρι Λάνκα το Ιράν και το Αφγανιστάν και σαν μέρος της παγκόσμιας επανάστασης. «Η Πάλη» είναι το μόνο περιοδικό που εκδίδεται για το Λαϊκό Κόμμα - και κυκλοφορεί μέσα στο Πακιστάν παρά το ότι είναι παράνομο κι «όσοι το διαβάζουν υπόκεινται σε φυλάκιση».

... αλλά και για τους «δημοκράτες»

ΙΝΔΙΑ

Όλοι οι έπαινοι που παίρνει η Γκάντι - ακόμα κι από αριστερούς ηγέτες και έντυπα όπως «Τα Νέα» και τη «Χαραυγή» - για τα επιτεύγματα της στη δημοκρατική και «αδέσμευτη» Ινδία δεν είναι αρκετοί για να κρύψουν την σκληρή πραγματικότητα στη σημερινή Ινδία. Η καπιταλιστική κρίση σήμανε καταστροφή για μια κοινωνία που ήταν ήδη στο χείλος του γκρεμού. Τέτοια είναι η κατάσταση που οι διάφορες μειονότητες κινδυνεύουν να φάνε ή μια την άλλη (ας θυμηθούμε τη σφαγή στο Ασσάμ το τέλος του Φεβράρη όπου σφαγιάστηκαν χιλιάδες άτομα - πράγμα συνηθισμένο στην Ινδία).

Το βιοτικό επίπεδο πέφτει συνεχώς και τα δίσεκ. που δανεί-

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Το μέχρι προχθές «καμάρι» και «μοντέλλο» της καπιταλιστικής ανάπτυξης στον τρίτο κόσμο - η Βραζιλία - μας έδωσε πρόσφατα ακόμη ένα δείγμα της βαρβαρότητας και απόγνωσης στην οποία σπρώχνονται οι μάζες του τρίτου κόσμου από τον καπιταλισμό.

Στις 27 του Σεπτέμβρη εκατοντάδες γυνακόπαιδα επέδραμαν σε καταστήματα του Σάο Πάολο (της μεγαλύτερης πόλης) έσπασαν τις βιτρίνες και «έκλεψαν» τρόφιμα και άλλα είδη έγιναν εκατοντάδες συλλήψεις

αλλά αργότερα αφέθηκαν ελεύθεροι γιατί οι αρχές δεν ήξεραν τι να τους κάμουν! Επρόκειτο για άνεργους και πεινασμένους που αν δεν λεηλατούσαν τα καταστήματα θα πείθαιναν από την πείνα! Κάτι παρόμοιο έγινε πριν λίγους μήνες στο Ρίο Ιανέιρο (την πρωτεύουσα).

Στο μεταξύ τον Αύγουστο ο πληθωρισμός ήταν 152% και το εξωτ. χρέος 90 δισ. δολάρια.

Ετσι το πέρασμα στη δημοκρατία δεν σήμανε τίποτε το ουσιαστικό στον οικονομικό τομέα για τα εκατομμύρια των οργισμένων Βραζιλιανών.

ΒΕΛΓΙΟ

Η Παγκόσμια καπιταλιστική κρίση δεν άφησε βέβαια άθικτες ούτε τις οικονομίες της αναπτυσσόμενης δύσης. Η γενική απεργία στο Βέλγιο που κράτησε σχεδόν 2 βδομάδες και παράλυσε όλη τη χώρα είναι ένα δείγμα της κίνησης της πανίσχυρης Ευρωπαϊκής Εργατικής τάξης στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται. Ήταν αρκετή μια αποφασιστική κίνηση των Εργατών σιδηροδρομικών στις 9 του Σεπτέμβρη ενάντια στη μείωση του μισθού των εργαζομένων στο Δημόσιο Τομέα για να τραβήξουν μαζί τους στην απεργία όλο τον Δημόσιο τομέα και πολλά εργοστάσια.

Ο ιδιωτικός τομέας περιμένει απίως ένα κάλεσμα από τις συντεχνίες για να ενωθεί ολόκληρος με τους υπόλοιπους εργάτες - κάλεσμα που δεν ηρθε ούτε από την ηγεσία των καθολικών Συντεχνιών ούτε των Σοσιαλιστικών.

Το απεργιακό κίνημα - που ξεκίνησε αυθόρμητα - καταδίκασε τα μέτρα «λιτότητας» και τη φοροδιαφυγή (από τις μεγαλύτερες στον κόσμο) και αρνιόταν να δεχτεί το πέρασμα των συνεπειών της κρίσης στους εργαζόμενους.

Η απήχηση της απεργίας ήταν τρομαχτική ιδιαίτερα ανάμεσα στη νεολαία. Ήταν η μεγαλύτερη εργατική κινητοποίηση που έγινε τα τελευταία - 23 χρόνια. Ήταν πλήρως πετυχημένη και τα εργοστάσια προσχωρούσαν στην απεργία το ένα μετά το άλλο. Η δεξιά κυβερνητική συμμαχία ήταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

Ήταν λοιπόν περισσότερα από αναπάντεχα η στάση των καθολικών συντεχνιών να δεχτούν τις μικρές παραχωρήσεις που έδωσε η κυβερ-

νηση (συντάξεις, προβιβασμοί) και να σταματήσουν την απεργία.

Η ηγεσία των συντεχνιών που ελέγχονται από το Σοσιαλιστικό κόμμα διαφώνησε με τις κυβερνητικές παραχωρήσεις αλλά δεν έδειξε καμμία αποφασιστικότητα στην καθοδήγηση των εργαζομένων και με τη δικαιολογία της διάσπασης δυνάμεων που προκάλεσαν οι καθολικές συντεχνίες διακόπηκε η απεργία.

Οι εργατικοί ηγέτες έκαναν το παν για να περιορίσουν τις απεργίες σε τοπικά επίπεδα και να περιορίσουν και το πρόγραμμα και τις προοπτικές της απεργίας, παρα το γεγονός ότι η βάση άρχισε να νιώθει τη δύναμη της και να βγάζει πολιτικά συμπεράσματα για τη δεξιά κυβέρνηση και το καπιταλιστικό σύστημα.

Παρα την ήττα της απεργίας οι εργατικές οργανώσεις του Βελγίου έχουν παραμείνει άθικτες για την επόμενη μάχη.

Η γενική απεργία έχει αποδείξει την τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης και τη διάθεση της για αγώνα. Οπλισμένη με τα μαθήματα από την απεργία δεν μπορεί παρα να ξεπεράσει τους ανίκανους ηγέτες της και να ανατρέψει τη δεξιά κυβέρνηση και την τάξη που εκπροσωπεί.

Δώρος Μ.

Χιλή: 10 χρόνια είν' αρκετά!

δακρυγόνα και νερό από αντλίες.

Ακόμα και ηγέτες της «Δημοκρατικής Συμμαχίας» που συζητούν με την κυβέρνηση Πινοσέτ για «μεταρρυθμίσεις» πληγώθηκαν στις συγκρούσεις. Φαίνεται ότι το «ειρηνικό πέρασμα» στη «δημοκρατία» θα είναι τόσο ειρηνικό όπως ήταν και το «ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό» του Αλλιέντε πριν 10 χρόνια.

γεντινή κλιμακώθηκαν οι αντιχουντικές διαδηλώσεις μετά την έγκριση Νόμου για αμνηστία σ' όσους διέπραξαν φόνους και εξαφανίσεις αριστερών κατά το «βρώμικο πόλεμο». Εξ άλλου κατά τις δυό - τρεις τελευταίες βδομάδες 2 εκατομ. εργαζόμενοι (το σύνολο είναι 10 εκατ.) απέργησαν.

Απεργίες και διαδηλώσεις για την οικονομική πολιτική είχαμε και στην ΟΥΡΑΓΟΥΑΗ.

ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Για ένα εξ ίσου μισητό διχτάτορα το 1983 αποδεικνύεται χρόνος δίσεκτος. Πρόκειται για τον Μάρκος των Φιλιππίνων. Η δολοφονία του ηγέτη της αντιπολίτευσης Ακκίνο (21 Αυγούστου) ξεκίνησε μια ανεπανάληπτη θύελλα αντίδρασης και στην ουσία ξεκίνησε την επανάσταση στη χώρα αυτή.

Στις 21 του Σεπτέμβρη, στα 11 «γενέθλια» του στρατιωτικού νόμου ο Μάρκος αντί για πανη-

γύρια είδε πάνω από 200,000 διαδηλωτές να ζητούν την ανατροπή του. Σε μάχες με την αστυνομία στις 21/9 σκοτώθηκαν 10, πληγώθηκαν 200 και χιλιάδες συλλήφθηκαν. Οι διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες έφτασαν τέτοια επίπεδα που ανάγκασαν τον Ρήγκαν - το βασικότερο σύμμαχο και στυλοβάτη του δικτατορικού καθεστώτος να ματαιώσει προγραμματισμένο ταξίδι του στις Φιλιππίνες. Ούτε η προσωπική του ασφάλεια δεν ήταν εγγυημένη στη «σιδερένια» δικτατορία του Μάρκος.

Φιλιππίνες: Τα πλήθη βαδίζουν στο προεδρικό. Καμμία αστυνομία δεν τους σταματά πια

ΔΙΕΘΝΗ

Απο το νοτιοκορεατικό τζιάμπο στον ΠΟΛΕΜΟ και την ΕΙΡΗΝΗ

Απο το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου η ανθρωπότητα έζησε μόνο 17 μέρες ειρήνης! Το μέγεθος αυτής της αλήθειας είναι συνταραχτικό.

Ο καπιταλισμός αποδεικνύεται καθημερινά ότι είναι το κοινωνικό σύστημα του πολέμου. Η εξήγηση είναι απλή: ο καπιταλισμός είναι το πιο σκληρό, το πιο ανταγωνιστικό, το πιο απάνθρωπο από πολλές σκοπιές σύστημα στην ιστορία της ανθρωπότητας, κι ο πόλεμος δεν είναι τίποτ' άλλο από «τη συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα».

Ο πόλεμος είναι η λογική του καπιταλισμού. Αυτό ισχύει πάνω σε τοπικό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο. Στη σημερινή φάση ανάπτυξης του πολιτισμού, η λογική εξέλιξη του παγκόσμιου καπιταλισμού είναι ο παγκόσμιος πόλεμος ο οποίος αναγκαστικά θα πάρει τη μορφή ενός πυρηνικού πολέμου.

Κανένας δεν θέλει τον παγκόσμιο πόλεμο: σίγουρα δεν τον θέλουν οι μάζες των εργαζομένων σε καμία χώρα, όπως δεν τον θέλουν οι ηγέτες των σοσιαλιστικών χωρών αλλά ούτε και οι αστοί οπουδήποτε. Οι αστοί ξέρουν πολύ καλά πως ένας τέτοιος πόλεμος θα σκοτώσει πρώτα απ' όλα την κόττα που τους γεννάει χρυσά αυγά - την εργατική τάξη δηλαδή. Ξέρουν πολύ καλά πως από ένα τέτοιο πόλεμο και ο νικητής και ο ηττημένος (αν μπορούν να χρησιμοποιηθούν τέτοιοι όροι) θα είναι εξίσου χαμένοι. Κι όμως ο καπιταλισμός συνεχίζει... συζάνει την ποσότητα των πυρηνικών όπλων στον πλανήτη σε μια ατελείωτη κούρσα εξοπλισμών με τη Σοβ. Ένωση. Κανένας δεν θέλει τον παγκόσμιο πόλεμο κι όμως η λογική του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής εκει οδηγεί.

Ο Μάρξ εξήγησε πως το μέγεθος της κρίσης του καπιταλισμού είναι ανάλογο με το επίπεδο ανάπτυξης της παραγωγής. Όσο πιο ψηλά φτάσει ο πολιτισμός στον καπιταλισμό τόσο πιο βάθια είναι η κρίση που δημιουργείται, και τόσο πιο καταστροφικές είναι οι συνέπειες της κρίσης. Η πρώτη μεγάλη κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού στις αρχές της πρώτης δεκαετίας του αιώνα οδήγησε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Η κρίση της δεκαετίας του '30 έφερε τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Σήμερα βρισκόμαστε στην εποχή της πιο μεγάλης κρίσης στην ιστορία της ανθρωπότητας: το επίπεδο ανάπτυξης στο οποίο έχουν φτάσει σήμερα οι παραγωγικές δυνάμεις είναι φανταστικό - τέτοιο που οι Μάρξ και Ενγκελς δεν θα μπορούσαν ποτέ να ονειρευτούν. Οι επιπτώσεις της κρίσης θα είναι ανάλογα καταστροφικές - η δύναμη των πυρηνικών όπλων που υπάρχουν σήμερα είναι απλή αντανάκλαση της καταστροφικής δυναμικής της κρίσης.

Τίποτε δεν μπορεί να αποτρέψει στα σίγουρα και μόνιμα την προοπτική του πυρηνικού αφανισμού εκτός από την ανατροπή του καπιταλισμού. Ούτε τα Ηνωμένα Έθνη (τόσο ενωμένα που θα φαγώσουν μεταξύ τους) ούτε οι πορείες ειρήνης, ούτε τα καλέσματα στη λογική των αστών πολιτικών - των πολιτικών εκπροσώπων ενός παρωμένου κοινωνικού συστήματος. ούτε βέβαια και το κτίσιμο πυρηνικών αμυντικών

μηχανισμών στο αντίθετο στάτοπεδο (Σοβ. Ένωση) μπορεί να αποτρέψει για πολύ καιρό τον πόλεμο.

Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να αποτρέψει τον πόλεμο ανατρέποντας τον καπιταλισμό. Η προσπάθεια να διαχωριστεί ο αγώνας για το σοσιαλισμό από τον αγώνα για την ειρήνη είναι το εισητήριο για τον πόλεμο!

Αν η Σοβ. Ένωση ακολουθούσε μια Διεθνιστική Επαναστατική πολιτική, ο καπιταλισμός παγκόσμια θα ήταν νεκρός εδώ και δεκαετίες! Όμως πάντα κάτι θα βρεθεί για το οποίο οι Σταλινικές γραφειοκρατίες παγκόσμια θα δικαιολογούν την αναβολή του αγώνα για το σοσιαλισμό. Σήμερα ένα απ' αυτά (μαζί με τον αγώνα για «δημοκρατία», μαζί με τις ιστορίες για απελευθερωτικά στάδια, για συμμαχίες με τους «πατριώτες αστούς» για αντιμονοπωλιακά στάδια, αγώνα κλπ. κλπ.) είναι ο αγώνας για την Ειρήνη.

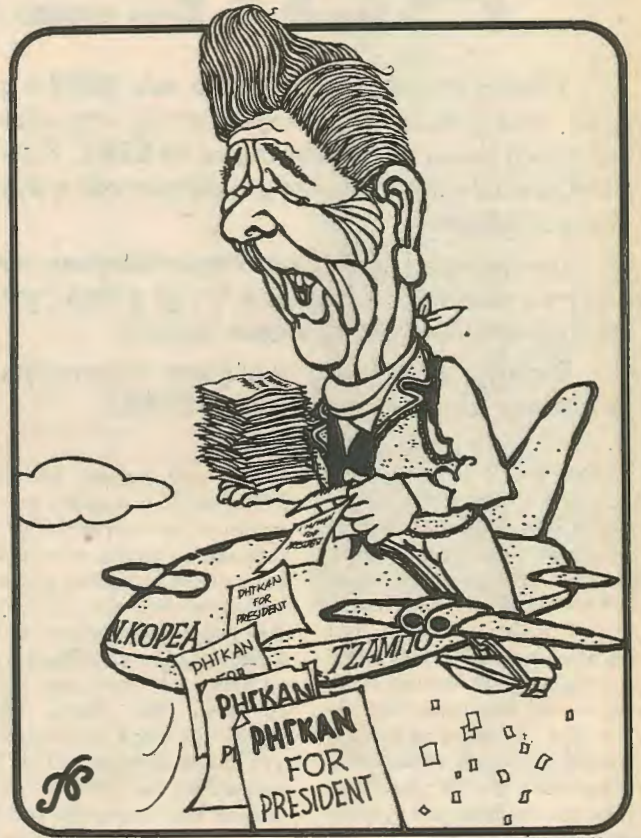
Το κίνημα ειρήνης το οποίο έχει αναπτυχθεί στις αναπτυσσόμενες χώρες της Δύσης, είναι ένα δείγμα προόδου στην ανάπτυξη της συνείδησης των μαζών και ειδικά της νεολαίας, αλλά ποτέ δεν θα πείσει τον Ρήγκαν, την Θάτσερ ή τον Κόλ ότι δεν πρέπει να δυναμώσουν το πυρηνικό τους οπλοστάσιο. Η Σοβ. Ένωση και οι Σταλινικοί παγκόσμια (μαζί και οι μεταρρυθμιστές όλων των αποχρώσεων: Ευρωσοσιαλιστές, σοσιαλδημοκράτες, ευρωκομμουνιστές κλπ) δίνουν όλη τους την έμφαση σ' αυτή τη μορφή πάλης παραγνωρίζοντας πλήρως την ταξική. Από την άλλη η Σοβ. Ένωση αναπτύσσει κι αυτή με τη σειρά της το πυρηνικό

κο της οπλοστάσιο, προσπαθώντας να κρατήσει μια σκληρή κι αποφασιστική στάση ενάντια στους Αμερικανούς στρατηγούς του κεφαλαίου.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, του «τριξίματος των δοντιών» και του σκληρού προσώπου, η Σοβ. Ένωση θεώρησε σωστό να καταρρίψει το Νοτιοκορεατικό τζιάμπο το οποίο παραβίασε τον εναέριο χώρο στις αρχές του Σεπτεμβρίου. Αυτό μπορεί να ικανοποίησε τα αντιαμερικανικά αισθήματα ορισμένων και τα φιλοσοβιετικά άλλων αλλά σίγουρα μια συναισθηματική αντιμετώπιση του ζητήματος δεν έχει καμία σχέση με το Μαρξισμό.

Ο άξονας αναφοράς για τους σοσιαλιστές είναι ένας: η εξυπηρέτηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Κανένα άλλο κριτήριο δεν ευσταθεί! Και η κατάρριψη του Τζιάμπο δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων ούτε στην Ανατολή ούτε στη Δύση, ούτε βοηθά τον αγώνα για το σοσιαλισμό είτε μακρόχρονα είτε κοντόχρονα, αλλά ούτε και τον αγώνα για την ειρήνη δεν βοηθά με οποιοδήποτε τρόπο. Πετυγχάνει ακριβώς τ' αντίθετα. Η θυσία 269 ανθρώπων για την προάσπιση «ιερών» συνόρων (πως μπόρεσαν να ξεστομίσουν τέτοιο χαρακτηρισμό για τα σύνορα οι Σοβιετικοί;) δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με κανένα τρόπο και αφήνει τη Σ.Ε. εκτεθειμένη διεθνώς.

Αν βέβαια η Σ.Ε. έκανε μια απολογία ότι δηλαδή κατά λάθος πήρε το μεταγωγικό για κατασκοπευτικό, και πλήρωσε αποζημίωση στους συγγενείς των νεκρών αμέσως μετά την κατάρριψη, το κακό θα ήταν πολύ μικρότερο. Αλλά αυτό θα σήμαινε πως οι μεγάλοι σοβιετικοί στρατηγοί μπορεί να κάνουν λάθη (!) - τόση είναι η στενοκεφαλαιότητα της Σοβιετικής γραφειοκρατίας. Έτσι απόκρυψαν αρχικά το συμβάν, μετά αρνήθηκαν ότι συνέβη και μόνο όταν οι Αμερικανοί έπαιξαν τις μαγινιτοταινίες με την συνομιλία του Σοβιετικού πιλότου παραδέχτηκαν ότι τόκανα. Στην συνέ-

Του Νίκου Σιδέρη

χεια αμολήθηκε και ο οχετός περι «ιερών συνόρων», καθώς και μια σειρά απο εκδοχές για το τι πραγματικά συνέβη.

Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ούτε τους μεν ούτε τους δε: Οι Σοβιετικοί γραφειοκράτες απόδειξαν από την αρχή αυτής της ιστορίας ότι μπορούν να είναι ψεύτες, όσο για τους Δυτικούς εκπροσώπους και ειδικά την κομπανία του Ρήγκαν, ως αναλογιστούν πρώτα τα εκατομμύρια των ζώων για το χάσιμο των οποίων είναι αυτοί υπεύθυνοι πρώτου σκιστούν για τους 269 του Μποϊγκ. Ας αναλογιστούν πρώτα το Σαλβαντόρ, τη Νικαράγουα και το Λίβανο όπου αυτή τη στιγμή επεμβαίνουν άμεσα για να καταστείλουν λαϊκούς αγώνες.

Κι όμως αυτών των αποκρουστικών υποκριτών, του Ρήγκαν της Θάτσερ και των άλλων, είναι που εξυπηρετήσε τα συμφέροντα η κατάρριψη του Νοτιοκορεατικού μεταγωγικού! Εδώσε αφορμή για μια νέα αντισοβιετική ιστορία (κατ' επέκταση αντισοσιαλιστική) από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, βοήθησε τον Ρήγκαν να περάσει από το Κογκρέσο πολεμικά κοντύλια τα οποία δεν είχε ελπίδα να περάσει σαρώνοντας κάθε αντιπολίτευση από τους Δημοκρατικούς, βοήθησε τον Ρήγκαν να ξεφύγει από το αδιέξοδο στο οποίο τον είχαν ρίξει οι προτάσεις του Αντρέωφ για περιορισμό των πυρηνικών όπλων, αδυνάτισε την επιρροή του ειρηνιστικού κινήματος στις μάζες της Ευρώπης και της Αμερικής, υπερεκτίσσε άλλα πολύ πιο σημαντικά διεθνή ζητήματα όπως την προκλητική επέμβαση των Ιμπεριαλιστών στο Λίβανο, βοήθησε τον Ρήγκαν στην καμπάνια για επανεκλογή του στην προεδρία των ΗΠΑ, αυξήσε το εθνικιστικό μίσος μέσα στις μάζες των Σοβιετικών ενάντια στην Αμερική και αντίστροφα. Αν αυτά όλα αντισταθμίζονταν από ορισμένες εστω θετικές επιπτώσεις, τότε ίσως το θέμα να έμπαινε πάνω σε διαφορετική βάση. Αλλά δεν υπάρχει τίποτε το θετικό στην κατάρριψη του

τζιάμπο - εκτός κι αν πιστεύει κανείς ότι η κατασκοπεία των Αμερικανών ενάντια στη Σ.Ε. δέχτηκε μ' αυτό τον τρόπο οποιοδήποτε σοβαρό πλήγμα. Η ενέργεια των Σοβιετικών εξυπηρετήσε αποκλειστικά τον Ρήγκαν και τους συμμάχους του, ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης διεθνώς.

Ο αγώνας για την ειρήνη θα παίζει πάνω στο ταμπλό της σύγκρουσης κεφαλαίου - εργασίας. Το αποτέλεσμα της ταξικής συγκρούσε στην επόμενη περίοδο θα αποφασίσει για την προοπτική του πυρηνικού πολέμου. Τίποτε άλλο! Η εργατική τάξη παγκόσμια αναγκάζεται από το βάθος της κρίσης να κινηθεί. Η ταξική πάλη στα τελευταία 8-10 χρόνια οξύνεται διαρκώς. Η τελική σύγκρουση ανάμεσα σε μια παντοδύναμη εργατική τάξη και ένα νεκρό κοινωνικό σύστημα παγκόσμια, πλησιάζει. Αυτή και η επόμενη δεκαετία θα αποφασίσουν το μέλλον του ανθρωπίνου είδους ανάλογα με το ποιος θα είναι νικητής. Αν η εξουσία περάσει στην εργατική τάξη τότε ανοίγουν νέοι ορίζοντες για τον ανθρωπο. Αν αποτύχει, τότε ανοίγει ο δρόμος για πυρηνική σύγκρουση.

Ο ρόλος κάθε Μαρξιστή, σοσιαλιστή, είναι πολύ συγκεκριμένος: να βοηθήσει στην ανάπτυξη της ταξικής (σοσιαλιστικής) συνείδησης μέσα στις μάζες των εργαζομένων, να βοηθήσει στο στήσιμο της επαναστατικής ηγεσίας η οποία θα καθοδηγήσει την εργατική τάξη στην κατάληψη της εξουσίας. Είναι πολύ δύσκολο το να δει κανένας πως η κατάρριψη του τζιάμπο βοηθά στην ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης των εργαζομένων διεθνώς. Απεναντίας είναι εύκολο να καταλάβει κανένας πόσο πιο δύσκολη κάνει τη δουλειά των σοσιαλιστών όταν προσπαθούν να πείσουν ότι ο σοσιαλισμός είναι ένα σύστημα πολύ πιο ανθρωπινό από τον καπιταλισμό.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΤΣΟΣ

Ο Ογκάρκωφ εξηγεί από τη μεριά των Σοβιετικών γιατί κατάρριφθηκε το τζιάμπο.

Κυπριακή Οικονομία ΒΑΘΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

«Κατά το πρώτο εξάμηνο του 1983 ο ρυθμός αύξησης της παραγωγής σημείωσε πτωτική τάση σε σύγκριση με το 1982. Σαν αποτέλεσμα η παραγωγή μειώθηκε και η ανεργία αυξήθηκε.

Δυσμενείς εξελίξεις σημειώθηκαν επίσης στο ισοζύγιο πληρωμών της χώρας γενικά και στο διεθνές εμπόριο ειδικά.

Επίσης ο ρυθμός αφίξεως περιηγητών μειώθηκε σε σύγκριση με το 1982».

Έτσι ξεκινά το κύριο άρθρο του αστικού εντύπου «Οικονομική» αρ. φύλλου 22, συνοψίζοντας σε μια παράγραφο τις εκτιμήσεις όλων των αστικών οργανισμών για την πορεία της οικονομίας κατά το πρώτο εξάμηνο του 1983. Ο μόνος τομέας στον οποίο δεν υπήρξε χειροτέρευση ήταν αυτός του πληθωρισμού, παρ' όλο που όλα τα ωφέλη τα οποία η Κυπριακή οικονομία αποκομίζει στο παρελθόν από τα χαμηλά επίπεδα του πληθωρισμού έχουν εξαφανιστεί από το γεγονός ότι οι συναγωνιστές της έχουν πετύχει παρόμοια χαμηλά επίπεδα.

Στον τομέα της Γεωργίας όπως διεξόδικα αναλύει η τελευταία έκδοση του οικονομικού Δελτίου της Λαϊκής Τράπεζας, δεν είχαμε απλώς μείωση του ρυθμού αύξησης της παραγωγής: είχαμε απόλυτη μείωση της απόδοσης του τομέα σε σταθερές τιμές σε σχέση με την περίοδο Γενάρη - Ιούνιο του 82. Ο τομέας των **Μεταλλείων και Ορυχείων** συνέχισε να συστέλλεται: η παραγωγή του τομέα ήταν μειωμένη κατά 13% σε σχέση με το αντίστοιχο εξάμηνο του 82. Στον τομέα της **Μεταποίησης** σημειώθηκε ανάπτυξη, η απόδοση του τομέα όμως δεν ήταν ικανοποιητική. Αυτό γιατί η ανάπτυξη είναι της τάξης του 2.9% ενώ για τα δυο προηγούμενα χρόνια, 82 και 81, ο τομέας σημείωσε ανάπτυξη 3.7% και 5.4% αντίστοιχα. Επίσης, ενώ σύμφωνα με τους στόχους του 4ου Εκτακτού Σχεδίου Οικονομικής Δράσης η συμβολή αυτού του τομέα στην εγχώρια παραγωγή πρέπει να αυξάνεται, η παραγωγή του τομέα αντιπροσωπεύει το 17.6% του Α.Ε.Π. (Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος) σήμερα, ενώ πριν δυο χρόνια αντιπροσώπευε το 18%! Στον τομέα των **Κατασκευών** είχαμε μια ελαφριά ανάκαμψη (3% σε σχέση με 2.4% κατά το δεύτερο εξάμηνο του 82) η οποία δεν ήταν όμως καθόλου ισομερής: ενώ στην Πάφο σημειώσε ραγδαία επέκταση και στη Λ/σο και Αμμόχωστο μέτρια, στη Λ/σια και Λ/κα σημειώθηκε σχετική συστολή του τομέα. Χαρακτηριστικά, ενώ ο τομέας στο σύνολο του σημείωσε ανάπτυξη, ο αριθμός των ανέργων οικοδόμων έφτασε το ρεκόρ των 1600 (έναντι 1200 στο πρώτο εξάμηνο του 82). Ο τομέας της **τριτογενούς παραγωγής** σημείωσε ανάπτυξη αλλά αυτό κάθε άλλο παρα ευχάριστο είναι γιατί το μερίδιο αυτού του τομέα στο ΑΕΠ ήταν ήδη επικίνδυνα ψηλό.

Το 3% ρυθμός ανάπτυξης που σημείωσε η Κυπριακή οικονομία στο σύνολο της για το πρώτο εξάμηνο του 83, παρ' όλο που είναι χαμηλότερος από το 4%

στόχος που έμπαινε στο 4ο Ε-ΣΟΔ, είναι αναμφίβολα ικανοποιητικό αμα συγκριθεί με τους ρυθμούς οι οποίοι επιτυγχάνονται στις ανεπτυγμένες χώρες είτε της Ανατολής είτε της Δύσης. Δεν χωρεί συζήτηση για το ότι η Κύπρος μπόρεσε να ξεφύγει σ' ένα βαθμό από την κρίση του 79-82 που δεν άφησε κάμμία σημαντική χώρα παγκόσμια αθιχτή. Αυτό οδήγησε πολλές ξένες εφημερίδες να γράψουν για το θαύμα που συντελέστηκε στην Κύπρο η οποία μπόρεσε να βγει από την πρόσφατη κρίση ανώδυνα.

Αυτό όμως αποτελεί μόνο μέρος της αλήθειας. Το άλλο μέρος είναι ότι η Κύπρος δεν μπορεί ν' αποφύγει την κρίση. Τα σημάδια «ακούρασης» της κυπριακής οικονομίας είναι ήδη εμφανή όπως αναλύθηκε παραπάνω. Από την άλλη αρχίζει να γίνεται καθαρό ότι για να φτάσει ως εδώ που έφτασε η Κυπριακή οικονομία, χρειάστηκε να ξεπεράσει τα ίδια τα όρια της - δηλ. να πάρει μέτρα των οποίων οι αρνητικές επιπτώσεις δεν θ' αργούσαν να φανούν.

Χρειάζεται να σταθούμε σε μερικά μεγέθη και τομείς της οικονομίας για να εκτιμήσουμε τις δυνατότητες της ν' αντεπεξέλθει στην επόμενη περίοδο:

α. Πληθωρισμός. Ο πληθωρισμός έχει πέσει στο 5.4% που είναι από τους χαμηλότερους παγκόσμια. Εδώ και 2-3 χρόνια ο χαμηλός πληθωρισμός αποτελούσε ένα σημαντικό πλεονέκτημα για την Κύπρο βοηθώντας στη συναγωνιστικότητα των προϊόντων της. Σήμερα αυτό δεν ισχύει. Από τη μια γιατί και οι άλλες χώρες έχουν καταφέρει να ριζούν τον πληθωρισμό σε παρόμοια επίπεδα. Από την άλλη γιατί είναι πολύ αμφίβολο αν ο κυπριακός πληθωρισμός μπορεί να πέσει έστω και ελάχιστα πιο κάτω. Οι Κύπριοι αστοί και αστοί οικονομολόγοι εχτιμούν πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Αυτό ισοδυναμεί με τη θέση ότι ο πληθωρισμός θα αρχίσει, αργά ή γρήγορα ν' αυξάνεται! Πράγμα που σημαίνει άγρυπνες νύχτες και για την αστική και για την εργατική τάξη.

β. Τουρισμός. Η τουριστική βιομηχανία είναι από τις πιο σημαντικές της οικονομίας μας (15% περίπου του ΑΕΠ) και θεωρείται από τις πολύ «σίγουρες» βιομηχανίες. Κατ' ακρίβεια δεν είναι καθόλου σίγουρη. Υπάρχει μια ξεκάθαρη πτώση στον αριθμό των πολυήμερων επισκεπτών στο πρώτο 6μηνο του 83. Αυξήθηκαν κατά 3.8% ενώ την αντίστοιχη περίοδο του 82 είχαν αυξηθεί κατά 25.8% και του 81 κατά 21.7%. Το καλοκαίρι του 83, για πρώτη

φορά την τελευταία περίοδο, η βιομηχανία βρέθηκε μπροστά σε σοβαρά προβλήματα: οι επενδύσεις οι οποίες έγιναν κατά τον προηγούμενο χρόνο (τουριστικά διαμερίσματα, ξενοδοχεία, εστιατόρια κλπ) ξεπέρασαν την αύξηση στον αριθμό των τουριστών! Με αποτέλεσμα να μένουν άδειες κλίνες και άδεια εστιατόρια. Η νέα κρίση στο Λίβανο βοήθησε πολλούς ξενοδόχους κι εστιατόρες να ξεπεράσουν τα προβλήματα τους. Αλλά ο κίνδυνος τουριστικές περιοχές να οδηγηθούν σε κρίση υπάρχει. Ηδη ο πρόεδρος του ΚΟΤ σε πρόσφατη συνέντευξη του προειδοποίησε για κάποια εγκράτεια στους ρυθμούς με τους οποίους χτίζονται νέες μονάδες. Μια πτώση στους ρυθμούς με τους οποίους γίνονται οι επενδύσεις στον τουριστικό τομέα πρέπει να περιμένουμε οπωσδήποτε μετά την εμπειρία του ρετινικού καλοκαιριού. Αυτό όμως σημαίνει μεταφορά των

εγγύηση για κοινωνικά προβλήματα (βία, εγκληματικότητα, κλοπές) στο σύντομο μέλλον.

δ. Ελλείμματα. Εδώ βρίσκεται το πιο αδύνατο σημείο της Κυπριακής οικονομίας. Η κατάσταση στο ισοζύγιο πληρωμών πάει από το κακό στο χειρότερο με το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο να έχει αυξηθεί κατά 35% στο πρώτο εξάμηνο του 83. Ο λόγος γι' αυτό είναι διπλός: όχι μόνο αυξήθηκαν οι εισαγωγές αλλά μειώθηκαν και οι εξαγωγές πράγμα που έχει κάνει ώστε η αναλογία των εισαγωγών που καλύπτονται από εξαγωγές να έχει πέσει στο 41% από το 49% στο οποίο βρισκόταν την ίδια περίοδο πέρσι. Η περαιτέρω μείωση της συναγωνιστικότητας των εξαγωγικών βιομηχανιών θα έχει καταστροφικές συνέπειες πάνω στην οικονομία.

Εξ ίσου μεγάλη πρόβλημα δημιουργά το δημοσιονομικό έλλειμμα το οποίο μέχρι το τέλος του χρόνου υπολογίζεται να πλησιάσει τα £ 80 εκ. Αυτό το έλλειμμα η κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να περιορίσει, πράγμα που σημαίνει περικοπές στους μισθούς των κυβερνητικών

προβλημάτων σε άλλους τομείς και ιδιαίτερα τον οικοδομικό, στον οποίο το αναμικτο 3% στηρίχτηκε σε μεγάλο βαθμό στην μανία για τουριστικές επενδύσεις.

γ. Ανεργία: Το 3.2% ανεργία που επικρατεί σήμερα είναι και πάλι χαμηλό σε σχέση με την ανεργία που επικρατεί στην Ευρώπη και άλλου. Είναι όμως ενδεικτικό μιας πορείας αργής αλλά συνεχούς αύξησης της ανεργίας. Από τον περασμένο χρόνο αυξήθηκε κατά 28% και προβλέπεται να φτάσει τουλάχιστο το 3.5% μέχρι το τέλος του χρόνου.

Ορισμένα στρώματα έχουν ήδη κτυπηθεί σκληρά. Οι οικοδόμοι είναι ένα από τα επαγγέλματα που αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα - περίπου 20% των ανέργων είναι οικοδόμοι. Σκληρά κτυπήθηκαν και οι εργάτες μεταλλείων - λατομείων. Τα πιο σοβαρά προβλήματα όμως αντιμετωπίζουν οι νεοεισερχόμενοι στην αγορά εργασίας: οι απόφοιτοι σχολών μέσης παιδείας και ανώτερων σχολών. Αυτοί αντιπροσωπεύουν το 30% περίπου των ανέργων. Η ανεργία που δημιουργά ο κυπριακός καπιταλισμός μέσα στη νεολαία αποτελεί

και στις κοινωνικές παροχές.

Η ένταση των οικονομικών προβλημάτων, η επερχόμενη κρίση σημαίνει το εξής απλό: κάποιος πρέπει να πληρώσει. Κι αυτός ο κάποιος είτε θα είναι η αστική τάξη, είτε η εργατική και τα φτωχα μικροαστικά στρώματα. Η επερχόμενη κρίση, της οποίας την ακριβή χρονική εμφάνιση και διάρκεια είναι αδύνατο να προβλέψει κανείς, σημαίνει απλά ένταση της ταξικής πάλης, ταξικές συγκρούσεις πάνω σ' όλα τα επίπεδα. Οι αστοί θα προσπαθήσουν να φορτώσουν τα βάρη πάνω στην εργατική τάξη με ένα συνειδητό και ψυχρό τρόπο.

Οι θέσεις των εκπροσώπων των αστών επιβεβαιώνουν από τα σήμερα αυτή την πορεία. Εντοπίζοντας τα διάφορα προβλήματα, σε ανακοίνωση του στις 28 Σεπτεμβρίου το ΚΕΒΕ εισηγείται σαν κύρια μέτρα:

- «... να συγκρατηθούν οι εσθγενείς συντελεστές κόστους παραγωγής...»

- «... περιορισμό των πραγματικών απολαβών των εργαζομένων στα πλαίσια βελτίωσης

της παραγωγικότητας...»

- «... αναπροσαρμογή του τρόπου υπολογισμού του τιμαριθμικού επιδόματος...»

Η θέση του ΚΕΒΕ, είναι η ίδια και στις τρεις πιο πάνω εισηγήσεις, είναι πολύ συγκεκριμένη: **ΝΑ ΚΤΥΠΗΘΟΥΝ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ.** Οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου ξέρουν πολύ καλά την στρατηγική που πρέπει ν' ακολουθήσουν για να κρατήσουν τα κέρδη τους ψηλά.

Η εργατική τάξη πρέπει να προετοιμαστεί για ν' αντιμετωπίσει την επίθεση. Η ευθύνη για την προετοιμασία της πέφτει στους ώμους των ηγετών της, των άριστερων κομμάτων.

Δυστυχώς όμως ο τρόπος με τον οποίο οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων αντιμετωπίζουν την κατάσταση είναι τραγικά αφέλης. Σε πρόσφατη ανάλυση τους τα ΝΕΑ (11.9.83) για την κρίση που δημιουργεί στο ισοζύγιο πληρωμών η πτώση στις εξαγωγές, έριξαν τις ευθύνες γι' αυτό στην κακαοδιαχείριση του υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας!!! Αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα. Εδώ δεν υπάρχει τομέας της οικονομίας ο οποίος να πηγαίνει καλά, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα το οποίο να μπορεί να ιδωθεί απομονωμένα, δεν υπάρχει καμμία χώρα η οποία να μην έχει επηρεαστεί από την παγκόσμια κρίση, και τα «ΝΕΑ» επιμένουν να πιάνονται από ένα σύμπτωμα της κρίσης να το απομονώνουν εντελώς από το πλαίσιο του και να προτείνουν λύσεις που δεν έχουν καμμία σχέση με την ουσία.

Με την ίδια εγκληματική ελαφρότητα αντιμετωπίζει το ζήτημα και η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Σε πρόσφατη ομιλία του, στις 26 Σεπτεμβρίου, ο Διγκλής της ΠΕΟ υποστήριξε σε σχέση με το Δημοσιονομικό Έλλειμμα ότι

«Στη διαχείριση των δημόσιων οικονομικών πρέπει να επικρατήσει καθεστώς λιτότητας και περισυλλογής».

Ενώ σε σχέση με το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο, ότι:

«Παράλληλα με την αύξηση των εξαγωγών η ΠΕΟ πιστεύει πως πρέπει να περιοριστούν προσωρινά οι εισαγωγές ορισμένων εμπορευμάτων ή ακόμα και ν' απαγορευτούν».

Καθεστώς λιτότητας και περισυλλογής στη διαχείριση των δημόσιων οικονομικών σημαίνει μείωση των εισοδημάτων των εργαζομένων στον κρατικό μηχανισμό και περιορισμό των κοινωνικών δαπανών από την κυβέρνηση! Δεν υπάρχει άλλη ερμηνεία της φράσης! Σημαίνει κτύπημα του βιοτικού επιπέδου πλατιών μαζών! Τα λόγια ταιριάζουν σε εκπρόσωπο των βιομηχάνων αλλά όχι και εργατικού συνδικάτου. Οσο για την αποψη ότι ο περιορισμός των εισαγωγών μπορεί να λύσει οικονομικά προβλήματα, αυτό διαφεύδεται από τους ίδιους τους αστούς οικονομολόγους. Ο προστατευτισμός είναι αυτό που θα οδηγήσει τη Παγκόσμια Οικονομία σε Κραχ του τύπου 1929 - 30. Αντίθετα η καπιταλιστική άνθιση στηρίχτηκε ακριβώς στην άρση των εμπορικών περιορισμών.

Είναι καιρός τα αριστερά κόμματα να σταματήσουν να αγωνίζονται για να βρουν λύσεις στα διάφορα προβλήματα μέσα από τον καπιταλισμό. Γιατί λύσεις δεν υπάρχουν. Η κρίση στον καπιταλισμό είναι κάτι το νομοτελείακο και δεν υπάρχει τρόπος να αποφευχθεί με καλύτερη διαχείριση του συστήματος.

Συνέχεια στη σελ. 11

Πρωτοβουλία Γκουεγιαρ — Άδοξο τέλος Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

κουί πενήντα ή εκατό φορές το χρόνο;»

— «Πως θα λυθεί τότε το Κυπριακό; Με ευχές; Με δεήσεις; Με ψηφίσματα; Ή με οριστική διχοτόμηση (αν όχι με χειρότερη εξέλιξη) που θα επέλθει δια των παραλείψεων μας;»

Ο Ρολάνδης όπως και η ηγεσία του Συναγερμού του κατ' εξοχήν εκπρόσωπου της αστικής τάξης της Κύπρου - έχουν καταλάβει αυτό που κατάλαβε ακόμα κι ο ίδιος ο Γ.Γ. του Ο.Η.Ε. πως τα προβλήματα δηλώνει δεν λύνονται με ψηφίσματα.

Έχουν λοιπόν προσανατολιστεί προς μια συμβιβαστική λύση που θα τους επιτρέψει να συνεχίσουν τα όχι ευκαταφρόνητα κέρδη τους στη Νότια Κύπρο. Βέβαια προτιμούν την επιστροφή κάποιων εδαφών και ιδιαίτερα των ξενοδοχείων της Αμμοχώστου πράγμα εξ άλλου που θα βοηθήσει στο να καταπνίξει ο κυπριακός λαός τη συμβιβαστική λύση που είναι διαθετημένος να δεχτούν τη συμβιβαστική.

ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ

Το γιατί βάβαι η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει ταυτιστεί απόλυτα με την πολιτική της αστικής τάξης στο Κυπριακό δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε. Από τη στιγμή που δέχτηκε και συνεχίζει να δέχεται πως το Κυπριακό μπορεί να λυθεί μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια και δοσμένης της σημασίας και της σοβαρότητας του κόμματος αυτού και του γεγονότος πως βρίσκεται στη σύμπολιτευση, η λογική συνέπεια και κατάληξη ήταν η υποστήριξη των παζαρεμάτων με την Τ/Κυπριακή αστική τάξη. Αυτή εξ άλλου την τοποθέτηση («τολμηρά βήματα» «νέες πολιτικές αποφάσεις» κλπ) την πλασάρε μεσα στις μάχες για χρόνια τώρα. Η έλλειψη εξ άλλου πειστικής σοσιαλιστικής εναλλακτικής λύσης και το πέρασμα του χρόνου έχουν κουράσει τον Κυπριακό λαό δημιου-

ρώντας - του αισθήματα απάθειας για το εθνικό ζήτημα τον «σκληρωμένο Πεντάδακτυλο» και τα παρόμοια. Οι Κύπριοι εργαζόμενοι δεν θέλουν άλλο πόλεμο κι αν ένας συμβιβασμός μπορεί να διασφαλίσει την ειρήνη είναι έτοιμοι να τον δεχτούν όπως τους υπόσχεται η ηγεσία τους.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ

Έτσι έστω κι αν δεν έχουν ίσως αποφασίσει τα όρια υποχώρησης τους στο κυπριακό — ή κι αν τα έχουν αποφασίσει δεν νιώθουν έτοιμοι να τα ανακοινώσουν στα μέλη τους και στο λαό — οι ηγεσίες του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ είναι διαθετημένες να κάνουν νέες υποχωρήσεις, είναι διαθετημένες να δεχτούν παραγκώνιση των αναφορών που γίνονταν πάντα στην αποχώρηση των ξένων στρατευμάτων την ελεύθερη διακίνηση εγκατάστασης κλπ φτάνει να αρχίσει το παζάρεμα.

Ιδιαίτερα η ηγεσία του ΑΚΕΛ γνωρίζοντας ότι τα μέλη του και η εργατική τάξη μπουχτίσαν από ψηφίσματα του ΟΗΕ επιδιώκει μια κινητικότητα στο Κυπριακό που θα τους επιτρέψει να δικαιολογούν τη συμμαχία τους με την αστική τάξη και την αναβολή του ταξικού αγώνα.

Έτσι είδαν την αντικατάσταση της συσσώρευσης ψηφισμάτων με τη συσσώρευση δειχτών σαν μια σανίδα σωτηρίας.

Βιάστηκαν λοιπόν να τοποθετηθούν με απόλυτο τρόπο απέναντι στην πρωτοβουλία παρουσιάζοντας - την σαν θέμα ζωής και θανάτου επιδιώκοντας να μην αφήσουν περιθώρια στο συνεταιίρο Κυπριανού για απόρριψη της πρωτοβουλίας.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Η Κυβέρνηση Κυπριανού βρέθηκε στην κόψη του ξυραφιού. Από τη μια κινδύνευε να χάσει το στυλοβάτη της στην εξουσία κι από την άλλη κινδύνευε να συγκρουστεί με τον Παπαντρίου (την ΕΔΕΚ από μόνη της δεν την υπολογίζει και πολύ ο Κυ-

πριανού). Ο Παπαντρίου σαν εθνικός ηγέτης που θέλει να παρουσιάζεται πίεσε για μεθόδευση μιας απάντησης που δεν θα απόρριπτε την πρωτοβουλία, θα ανάβαλλε όμως την έναρξη των συνομιλιών με βάση τους δείχτες κι η πρόθεση του Κυπριανού ήταν πραγματικά να τους ικανοποιήσει όλους.

Η παραίτηση Ρολάνδη και η καταγγελία για ουσιαστική απόρριψη των δειχτών δεν άφησε περιθώρια για μια τέτοια ισορροπημένη πολιτική. Από κει και πέρα τα πράγματα πήραν το δικό τους δρόμο.

Περισσότερο εκτεθειμένη βρέθηκε και παραμένει σίγουρα η ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Πρόλαβε να χαιρετίσει την πρωτοβουλία πολύ έντονα έτσι που απόρριψη της (και η απόρριψη των δειχτών είναι στην ουσία απόρριψη της πρωτοβουλίας όσο κι αν προσπαθούν Κυπριανού και ηγεσία ΕΔΕΚ να το αρνηθούν) θα σήμαινε μια πολύ σοβαρή ενέργεια. Αν θυμηθούμε πως η συνεργασία ΑΚΕΛ—ΔΗΚΟ κτίστηκε στη βάση της κοινής γραμμής πάνω στο «Εθνικό» θέμα, τότε μια τόσο σοβαρή (για το ΑΚΕΛ) διαφωνία δεν θα δικαιολογούσε τη συνέχιση της συμμαχίας. Το γεγονός λοιπόν ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ αναγκάστηκε να κρατήσει τη συμμαχία παρά την έντονη κριτική την αφήνει ανεπανόρθωτα εκτεθειμένη στα μέλη της και του κυπριακού λαού. Βέβαια η διακοπή της συνεργασίας με το ΔΗΚΟ - Κυπριανού 7 μήνες μετά τις εκλογές θα την άφηνε εξίσου εκτεθειμένη.

ΕΔΕΚ

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ - συνεχίζοντας την παράδοση των ζικ-ζακ και των ευκαιριακών τοποθετήσεων έσπευσε να χαιρετίσει με ενθουσιασμό τη στάση Κυπριανού παρουσιάζοντας - την σαν δικαιώση της πολιτικής της. Εναποθέτει έτσι ξανά (όπως το 76, το 78 και το 80) τις ελπίδες της σ' ένα αδύναμο αστό πρόεδρο (θα γί-

νει άραγε ξανά «Εδεκίτης στο εθνικό θέμα;» που 7 μήνες πριν τον παρουσίαζε σαν τον ίδιο - αν όχι χειρότερο - από τον Κληρίδη.

Μ' αυτή τη στάση η ηγεσία του κόμματος αποπροσανατολίζει και συγχίζει τα μέλη της ΕΔΕΚ ενώ κινδυνεύει να χάσει ακόμα μια ευκαιρία να δώσει αποφασιστική καθοδήγηση και την εναλλακτική λύση στην Κυπριακή αριστερά και το εργατικό κίνημα. Στο τέλος-τέλος κινδυνεύει να σώσει ξανά την ηγεσία του ΑΚΕΛ βοηθώντας την όπως και πριν στις προεδρικές εκλογές - να συγκρατήσει τα απογοητευμένα μέλη του κόμματος.

Γιατί, έστω κι αν θεωρήσουμε τη ματαιώση της διαπραγμάτευσης με βάση τους σίγουρα απαράδεκτους δείχτες σαν θετικό βήμα (η διαπραγμάτευση φαίνεται πως θα ματαιωνόταν έτσι κι αλλιώς από ούτε τον Ντενκτάς) ούτε η ηγεσία του κόμματος, ούτε ο Κυπριανός δεν προσφέρουν πειστική διέξοδο στο εθνικό ζήτημα.

Καθήκον της ηγεσίας του κόμματος ήταν να υποδείξει στην Κυπριακή εργατική τάξη πως δεν χωρεί πια καμιά εμπιστοσύνη στη χρεωκοπημένη δεξιά - Κυπριανική ή Συναγερμική - και πως πρέπει η αριστερά να πάρει στα

Ξαβιέρ Πέρεζ ντε Κουεγιάρ

χέρια της τη λύση. Πως πρέπει να αντικαταστήσει τις άκαρπες συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς με τις συνομιλίες των εργατικών κομμάτων Ε/Κυπριακών και Τ/Κυπριακών για μια σοσιαλιστική λύση στο ζήτημα.

Μια τέτοια τοποθέτηση θα έβαζε την ηγεσία του ΑΚΕΛ μπροστά στις ευθύνες της και θα μετάβαλλε την ΕΔΕΚ σε πόλο συσπείρωσης της εργατικής τάξης στο Βορρά και το Νότο.

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 10

Ανεξάρτητα από τη θέληση και τις διαθέσεις ατόμων, οργανώσεων και κομμάτων η εργατική τάξη θα σπρωχτεί σε αναγκαστική σύγκρουση με τους αστούς για να διαφυλάξει το βιοτικό της επίπεδο. Ο μόνος τρόπος για να τα καταφέρει είναι να είναι ιδεολογικά προετοιμασμένη και ενωμένη. Με τη στάση τους οι ηγέτες της αριστερας, ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ, αφοπλίζουν ιδεολογικά την εργατική τάξη κι έτσι προετοιμάζουν το έδαφος για την ήττα της.

Έχουν ευθύνη απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό να δώσουν προοπτική και διέξοδο. Αυτό σημαίνει προετοιμασία των μαζών για τις μάχες που θα έχουν να δώσουν, έμφαση στον ταξικό χαρακτήρα της σύγκρουσης και στην ανάγκη ενότητας, ξεκινώντας από την δημιουργία ενός Ενιαίου Μετώπου από τα Αριστερά κόμματα στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Καλώς ήλθατε στην πατρίδα μας ω άνδρες της Πολυεθνικής. Πάντα γενναίοι κι έτοιμοι να κάμετε το καθήκον σας όπου η ιστορία σας προστάξει. Απ' το Κόγκο μέχρι την Κορέα και τώρα στο Λίβανο, να απελευθερώσετε τους αδελφούς Χριστιανούς και τους Αγίους Τόπους!

Μήπως το ίδιο δεν κάνατε και πριν επτά αιώνες; Βάλατε τον Σταυρό στην ράχη και τραβήξατε για

Καλώς ήλθατε

της Ανατολής τα μέρη. Οι βυζαντινοί δεν σας έβλεπαν και με καλό μάτι, γι' αυτό τους πήρατε την Πόλη; μα εμείς σας αγαπάμε.

Αεροδρόμιο σας δώσαμε, λιμάνια σας δώσαμε, γυναίκες σας δώσαμε τόσες πολλές, που ακόμα και η ηθική του Μητσοτάκη ξεσηκώθηκε και μας αποκάλεσε «πόρνη της

Μεσογείου». Όλα λοιπόν τα δώσαμε, τίποτα δεν πήραμε.

Καμμία φορά βγαίνουμε διαδήλωση εναντίον των όπλων σας αλλά μην μας πολυακούτε. Στάχτη μας ρίχνουμε στα μάτια μας και όταν μας περάσει, πάλιν αντάμα με τον Πρόεδρο μας σας καλωσρίζουμε.

Στο κάτω κάτω φάρμακα δεν είναι που κουβαλάτε στον ώμο σας; Εδώ τόσα ναρκωτικά περάσαμε και δεν θα περάσουμε τα φάρμακα; Μπορεί να μην είστε του Ερυθρού Σταυρού, αλλά και η Πολυεθνική το ίδιο κάνει.

Μερικές κακές γλώσσες σας είπαν Νατοϊκούς αλλά τι ξέρουν αυτοί απο ιστορία; Αφού ακόμα δεν πληροφόρηθηκαν ότι οι Γάλλοι είναι σοσιαλιστές, το ίδιο και οι Ιταλοί, η δε

Αμερική χώρα με παράδοση δημοκρατική και τέτοιες ρεταίνιες σε σας δεν πιάνουν.

Τις Κυριακές λοιπόν σαν βγαίνουμε περίπατο στην Λάρνακα και τα πιτσιρίκια μας φωνάζουν «κοίτα τι μεγάλο ελικόπτερο μπαμπα;» εμείς βγάζουμε τα πολύχρωμα μαντήλια μας και ψιθυρίζουμε «καλώς ήλθατε στην πατρίδα μας παιδιά».

Γιώργος Κυπραίος

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΔΕΝ Λ/ΚΑΣ

Πραγματοποιήθηκε την περασμένη Κυριακή η τρίτη Επαρχιακή συνδιάσκεψη της ΕΔΕΝ Λ/κος. Η ηγεσία της νεολαίας όπως και η ηγεσία του κόμματος έδειξαν για μια ακόμα φορά το πως αντιλαμβάνονται την έννοια της συνδιάσκεψης και πόση σημασία δίνουν στη συζήτηση με τα μέλη της οργάνωσης. Φάνηκε καθαρά πλέον η καταστροφική πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία και του κόμματος και της νεολαίας σε σχέση με την εσωκομματική δημοκρατία και τη διακίνηση ιδεών. Όπως και στις συνδιασκέψεις του κόμματος που έγιναν τον τελευταίο καιρό, έτσι και στη συνδιάσκεψη της νεολαίας στη Λάρνακα, η κεντρική καθοδήγηση προσπάθησε μέσα σε δύο-τρεις ώρες να παρουσιάσει τα έγγραφα και να αποσπάσει την έγκριση των συνέδρων.

Αυτο φυσικά είναι κάτι το αδύνατο αφού για να συζητηθεί η δράση και η οργανωτική κατάσταση της νεολαίας κατά τα δυο τελευταία χρόνια (προηγούμενη συνδιάσκεψη) Φεβράρης 81 χρειάζεται μια σε βάθος δουλειά και συζήτηση που οπωσδήποτε θα πρέπει να γίνει στις ομάδες βάσης. Κάτι τέτοιο δεν έγινε, τα έγγραφα δεν κατέβηκαν στις ομάδες βάσης ή όπου κατέβηκαν έγινε μια επιφανειακή και βιαστική ανάγνωση. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι οι συνέδροι βρέθηκαν κατά κάποιο τρόπο αιφνιδιασμένοι και μόνο οι πιο προχωρημένοι από αυτούς προσπάθησαν και αντιτάχθηκαν σε συγκεκριμένα σημεία των εγγράφων.

Οι σύντροφοι αυτοί τοποθετήθηκαν θαρραλέα σε μια σειρά από θέματα. Όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις του κόμματος έθιξαν τις αντιφάσεις στις οποίες πέφτει η ηγεσία όταν υποστηρίζει το Σοσ. Κόμμα Γαλλίας όταν αυτό εισβάλλει στο Τσάντ και στέλλει δυνάμεις στο Λίβανο ενώ ταυτόχρονα υποστηρίζεται ο Καντάφι και η Λιβανική και Παλαιστινιέζικη αριστερά, ή όταν υποστηρίζεται το καθεστώς της Συρίας που αντιτίθεται στον Αράφατ ενώ ταυτόχρονα υποστηρίζεται ο Αράφατ κλπ. Έθιξαν επίσης τις ύποπτες σχέσεις του κόμματος με την Κυβέρνηση και έκαμαν εισηγήσεις για την οργανωτική κατάσταση της νεολαίας δίδοντας τις δικές τους τοποθετήσεις και προοπτικές.

Οι σύντροφοι που μίλησαν έφεραν ξανά στο φως τις μαρξιστικές ιδέες και έδειξαν και στους υπόλοιπους συντρόφους το δρόμο που πρέπει να ακολουθείται σε μελλοντικές συσκέψεις και συνδιασκέψεις. Είπαμε βέβαια ότι αν όχι όλοι σίγουρα οι περισσότεροι συνέδροι θα συμφώνησαν με τις

εισηγήσεις των συντρόφων που μίλησαν αλλά οπωσδήποτε πρέπει γρήγορα να αποβάλουν κάποιες φοβίες που τους διακατέχουν και να εκφράζουν ελεύθερα τις απόψεις τους πολεμώντας έτσι τις συχνά λανθασμένες θέσεις της γραφειοκρατίας.

Αν δούμε το περιεχόμενο και τη γενική πολιτική των εγγράφων γίνεται αμέσως αντιληπτή η έλλειψη της εναλλακτικής πορείας και προοπτικών όσον αφορά το εθνικό πρόβλημα αλλά και τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα. Στο εθνικό πρόβλημα είναι φανερό η επιμονή στην ίδια ξεπερασμένη πολιτική που οδήγησε στην ήττα των προεδρικών εκλογών. Η επανατοποθέτηση και η συμπαράταξη ιδωμένες μέσα από μια εθνικιστική σκοπιά - αντι στη βάση της αλληλεγγύης του εργατικού κινήματος Ελλάδος, Κύπρου, Τουρκίας - η αποφυγή αναφοράς στους Τ/κύπριους εργαζόμενους και στο ρόλο που έχει να διαδραματίσει το μέτωπο με τους Ε/κύπριους εργαζόμενους, οι συνεχιζόμενες ψευδαισθήσεις για την ικανότητα του Ο.Η.Ε. και γενικά η έλλειψη διεθνιστικών και σοσιαλιστικών προοπτικών είναι τα κυριότερα στοιχεία που χαρακτηρίζουν αυτή την ανεπαρκή πολιτική.

Αλλά η ίδια αυτή εικόνα συνεχίζεται και στα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα και κυρίως τα νεολαιίστικα που ενώ σε μερικές περιπτώσεις εντοπίζονται σωστά από τα έγγραφα εν τούτοις δεν καταλογίζονται στην αδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος να τα λύσει, αλλά στην κακοδιαχείριση του συστήματος. Έτσι δικαιολογεί και αποδείχνει η ηγεσία τον ρεφορμιστικό της χαρακτήρα, διαφορετικό

κα θα κτυπούσε το σύστημα προβάλλοντας ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για λύση αυτών των προβλημάτων και όχι να τα φορτώνει μόνο στην ανεπαρκή πολιτική μιας δεξιάς κυβέρνησης. Συντάσσεται ακόμα στο σημείο αυτό και με την πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ που αποφεύγει να αμφισβητήσει το σύστημα αλλά ζητά ανώτερο βιοτικό επίπεδο σε συνθήκες φανερής κρίσης του καπιταλισμού.

Στο οργανωτικό μέρος των εγγράφων και εισηγήσεων ακούστηκαν για μια ακόμα φορά οι χιλιοειπωμένες εδώ και χρόνια υποσχέσεις για ιδεολογική μόρφωση των μελών, τακτικές συσκέψεις των ομάδων βάσης, κανονική έκδοση και διακίνηση της εφημερίδας κλπ. που στο τέλος μένουν πάντα υποσχέσεις. Όσο δεν βλέπουν οι γραφειοκράτες ότι τα οργανωτικά προβλήματα και αδυναμίες είναι αποτέλεσμα της γενικότερης αεροβατικής πολιτικής που ακολουθούν αυτά τα προβλήματα δεν πρόκειται ποτέ να λυθούν.

Η επαρχιακή συν/σκέψη της ΕΔΕΝ Λάρνακας ήταν η πρώτη από μια σειρά άλλες που θα ακολουθήσουν μέχρι το παγκύπριο συνέδριο. Είναι σίγουρο ότι οι συνέδροι έφυγαν ανικανοποίητοι από τη συνδιάσκεψη, γεγονός που οφείλεται στη μη συμμετοχή τους στη διαμόρφωση των εγγράφων. Και είναι ακόμα πιο σίγουρο ότι η ηγεσία θα ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο για να πορευτεί προς την επόμενη συνδιάσκεψη: η απομόνωση της βάσης μακριά από κάθε συζήτηση θα είναι η κύρια προσπάθειά τους.

Αυτή η πορεία όμως έχει και τις αρνητικές της επιπτώσεις για τη γραφειοκρατία που ήδη άρχισαν κιόλας να διαφαίνονται. Η βάση της νεολαίας δεν μπορεί να αντέχει συνεχώς ούτε την καταπάτηση της εσωκομματικής δημοκρατίας ούτε και τη συνέχιση μιας πολιτικής που δεν οδηγεί πουθενά. Η Σ.Ν. ΕΔΕΝ δημιούργησε παραδόσεις και σίγουρα σε κάποιο στάδιο θ' αρχίσει να αντλεί δυνάμεις απ' αυτές τις παραδόσεις. Πρέπει όμως να γίνει και συνείδηση στη βάση ότι στα δικά της τα χέρια βρίσκεται η δύναμη που θα σπρώξει την ΕΔΕΝ και το κόμμα γενικότερα προς τη σωστή κατεύθυνση που δεν είναι άλλη από τη σοσιαλιστική όπως μας την έδινε ο μαρξισμός - λενινισμός.

Μέλος της Σ.Ν. ΕΔΕΝ
ΛΑΡΝΑΚΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Με αφορμή μακροσκελείς επιστολές οι οποίες έχουν σταλεί πρόσφατα στη σοσ. έκφραση, η συνταχτική επιτροπή είναι υποχρεωμένη να ανακοινώσει ότι δεν μπορεί να δημοσιεύει επιστολές των οποίων το μέγεθος υπερβαίνει το 1/4 της σελίδας της εφημερίδας (δυο χειρογραφές περίπου)

£1750 για τη Σοσ. Έκφραση!! ΣΤΗ ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ Α.Π. Λ/ΚΑΣ

Στες 24 του Σεπτέμβρη έγινε στη Λάρνακα η τελευταία από τις προγραμματισμένες στα τέλη του Μάη Επαρχιακές Συνεστιάσεις/χοροί.

Τον Μάη όταν προγραμματιζόταν συνεστίαση για την Λ/κα έμπαινε στόχος για £750.- και 60 άτομα προσέλευση. Μετά την ραγδαία ανάπτυξη όμως της Αριστερής Πτέρυγας στην Επαρχία μας, τόσο αριθμητικά όσο και ποιοτικά, η οργάνωση της Λ/κας αποφάσισε στα μέσα του Αυγούστου να αυξήσει τους στόχους της συνεστίασης σε £1200.- και 80 άτομα. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για την επιτυχία αυτών των στόχων, και όλα τα μέλη ρίχτηκαν στη δουλειά συλλογικά με αποτέλεσμα να υπερκαλύψουμε τους στόχους μας.

Καταφέραμε να μαζέψουμε καθαρά έσοδα £1750.- και στη συνεστίαση είχαμε 103 άτομα. Αναλυτικά μαζέψαμε £1081 από το διαφημιστικό βιβλίο,

£715.250 μιλς από πώληση του λαχείου πριν τη συνεστίαση, 159 = πώληση λαχείου στην συνεστίαση και £196 από πώληση εισιτηρίων και εκρέμουν £61.500 μιλς από πωλημένα εισιτήρια. Τα έξοδα μας είναι £462.750 μιλς.

Η επιτυχία της συνεστίασης έχει μεγάλη πολιτική σημασία πέρα από την οικονομική του σημασία. Το ότι καταφέραμε δουλεύοντας όλοι οργανωμένα και με πλήρη συντονισμό και πετύχαμε την υπερκάλυψη των στόχων μας είναι κάτι που δείχνει ότι ένα πραγματικά υγιές κομμάτι του ΣΚ ΕΔΕΚ υπάρχει και λειτουργά σωστά με απόλυτη επιτυχία, πράγμα που δίνει στην απαγορευμένη βάση του κόμματος τις ελπίδες ότι δεν χάθηκαν όλα στην επαρχία μας αλλά υπάρχει η ελπίδα της Αριστερής Πτέρυγας που θα σπρώξει όλο το κόμμα μπροστά για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Η οικονομική επιτυχία της συνεστίασης μας όπως και των άλλων επαρχιών που προηγήθηκαν αποτελεί αποστομωτική απάντηση σ' όσους συνεχίζουν ακόμα να λασπολογούν για το που βρίσκουμε τα λεφτά μας.

Αχιλλέας Π.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

Οι πιο κάτω λαχνοί κέρδισαν δώρα που δεν ζητήθηκαν ακόμα:
2747, 3681, 3649, 4225, 310, 523, 3076, 148, 2516, 4802, 3852, 2550, 3004, 1893, 3121, 3614, 2793, 2730, 40, 1006, 4104, 4037, 1756, 2942, 1450, 1151, 2785, 1015, 110.

170

ΖΗΤΕΙΣΤΕ ΤΑ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ 021-61553.

σοσιαλιστική

έκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση

Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500